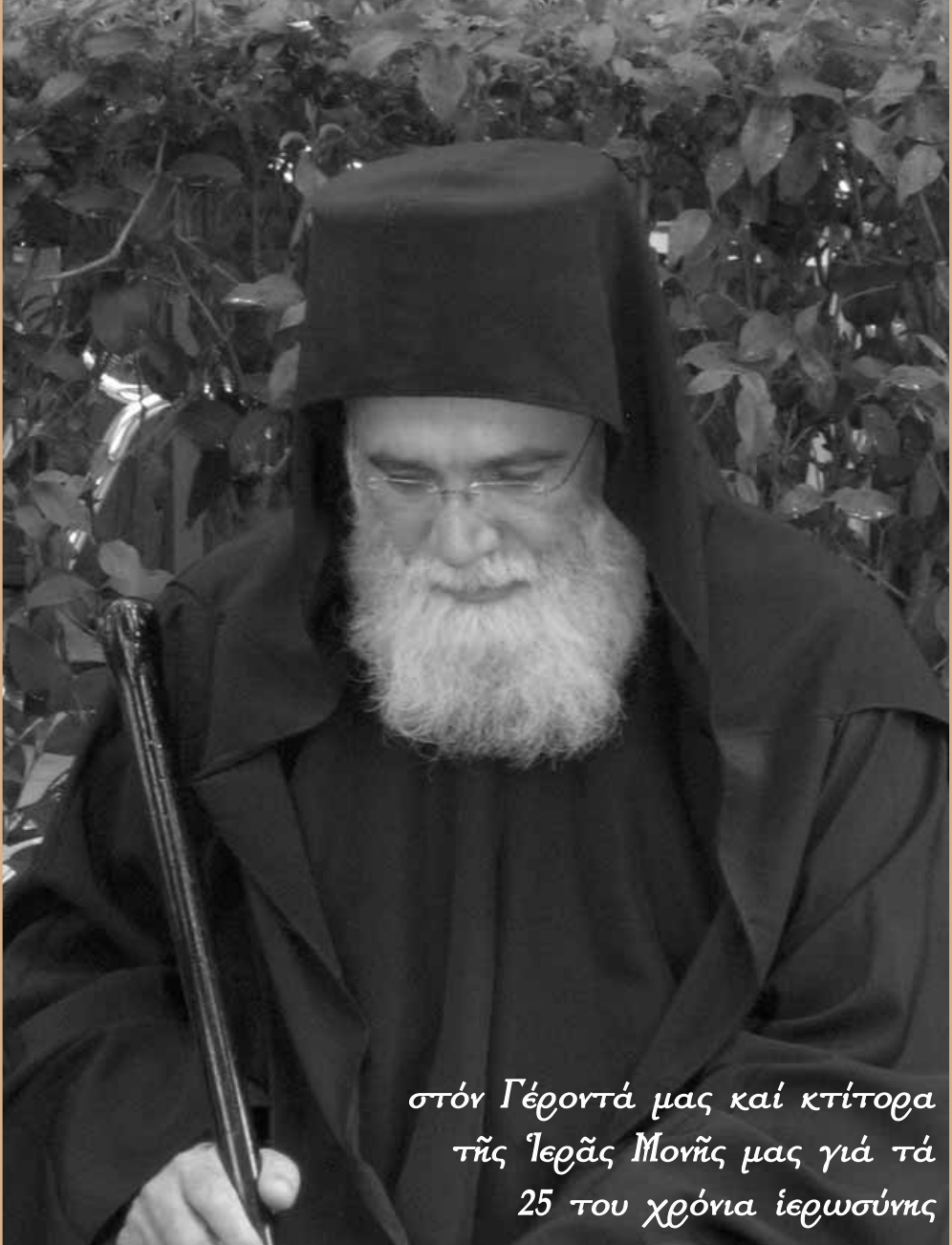

ΜΟΝΑΧΙΚΗ ΕΚΦΡΑΣΗ

ΤΕΥΧΟΣ ΑΡ. 22

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ - ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2007

*στον Γέροντά μας καί κτίτορα
τῆς Ἱερᾶς Μονῆς μας γιά τά
25 του χρόνια ἱερωσύνης*

“ΜΟΝΑΧΙΚΗ ΕΚΦΡΑΣΗ”

τ. 22, ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ-ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2007
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΔΙΜΗΝΙΑΙΟ
ΠΡΟΑΙΡΕΤΙΚΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ
ΑΓΙΟΥ ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ - ΤΡΙΚΟΡΦΟ ΦΩΚΙΔΟΣ
330 56 ΕΥΠΑΛΙΟ τηλ. - fax 26340 - 44.391
Νέο e-mail: agnektar@yahoo.gr

ΕΚΔΟΤΡΙΑ:
ΜΟΝΑΧΗ ΝΙΚΟΔΗΜΗ
ΕΚΤΥΠΩΣΗ-ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ
ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ:
LETTRA Τζουβάρας Βασιλίας, Ήλιούπολη

ΚΩΔΙΚΟΣ: 7109

ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΑΓΙΟΥ ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ
ΤΡΙΚΟΡΦΟ ΦΩΚΙΔΟΣ
330 56 ΕΥΠΑΛΙΟ
τηλ. 26340.44391 (9-2 πρωϊ & 6-9 απόγ.)

Τό περιοδικό αυτό ξεκίνησε τήν πορεία μέ στόχο τήν κατά Θεόν βοήθεια όλων μας. Κρατάτε στά χέρια σας τό εικοστό δεύτερο τεύχος. Θέλουμε ταπεινά νά ενημερώσουμε τούς αναγνώστες μας, ότι:

ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΜΑΣ ΕΙΝΑΙ ΔΩΡΕΑΝ.

Όσοι προαιρετικά επιθυμείτε νά βοηθήσετε στά έργα τής Μονής, καθώς καί τήν έκδοση αυτού τού περιοδικού, μπορείτε νά μās αποστέλετε τήν βοήθειά σας μέ τήν **ταχυπληρωμή** πού έσωκλειούμε ή μέ κατάθεση στήν **Έθνική Τράπεζα** **στόν λογαριασμό 426/440265-04**

(για τό έξωτερικό στό

No GR 520110426000042644026504

SWIFT:ETHNGRAA) δίνοντας καί τό όνομά σας.

Κατόπιν ενημερώστε μας τηλεφωνικά για νά λάβετε τή σχετική απόδειξη.

*Σας εύχαριστούμε θεοικά
Έκ τού περιοδικού*

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

4

ΑΦΙΕΡΩΜΑ:
Στόν Γέροντα
καί κτίτορα τής
Μονής μας για
τά 25 του χρό-
νια ιερωσύνης

10 ΓΝΩΡΙΣΟΝ ΜΟΙ:
Η ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ
(τελευταίο μέρος)

16 ΟΥΡΑΝΙΟΙ
ΑΝΘΡΩΠΟΙ:
Η ΑΓΙΑ ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ
Η ΡΩΜΑΙΑ

19 ΜΟΝΑΧΙΚΕΣ
ΕΜΠΕΙΡΙΕΣ:
παπα-ΜΑΤΘΑΙΟΣ
ΚΑΡΑΚΑΛΛΗΝΟΣ

23 ΜΕ ΔΟΓΙΑ
ΑΠΛΑ:
Ο ΣΤΑΥΡΟΣ ΤΟΥ
ΓΕΡΟΝΤΑ
ΓΕΜΑΤΟΣ ΧΑΡΗ

31 ΕΝ ΣΩΜΑΤΙ
ΥΠΙΕΙ:
ΤΑ ΖΥΜΑΡΙΚΑ

φωτογραφία εξωφύλλου: Ό Γέροντας Νεκτάριος Μουλατσιώτης

Αγαπητοί μας ἐν Χριστῷ ἀδελφοί, φίλοι ἀναγνώστες τοῦ Περιοδικοῦ μας "Μοναχική Έκφραση"

Ὅπως θά εἶδατε καί στό ἐξώφυλλο αὐτοῦ τοῦ τεύχους, κάναμε ἕνα πολύ μικρό ἀφιέρωμα στό Γέροντά μας καί κτίτορα τῆς Μονῆς π. Νεκτάριο Μουλαταιιώτη γιά τά 25 του χρόνια ἱερωσύνης. Παρόλο πού εἴμαστε κοντά του περισσότερο ἀπό 20 χρόνια, ἀκόμα, στό βάθος τῆς καρδιάς μας, ἔχουμε τήν πεποίθηση ὅτι δέν γνωρίζουμε ὄλο τόν πλοῦτο τῆς καρδιάς του, ἀλλά καί κυρίως καί τό πιό σημαντικό, ὄλο τό εὔρος τῆς σχέσης του μέ τόν Θεό, τῆς ἀπίθμενης ἐκείνης ἀγάπης πού βρῖσκεται μέσα στήν ψυχή του γιά τό Νυμφίο του Χριστοῦ.

Τί νά πρωτοθυμηθοῦμε, ἀπό τά πρώτα χρόνια; Πού ἦρθε ἐδῶ, πρώτος ἐκεῖνος, γιά νά ἐπιλέξει τόν τόπο καί μέ τήν ἀγάπη του, τήν φροντίδα του καί πρώτα ἀπ' ὅλα μέ τίς προσευχές του νά στήσει στήν ἀρχή τό μικρό σπιτάκι μέ τά τρία κελλάκια καί τό μικρό ἐκκλησάκι, στό ὁποῖο μᾶς ἔφερε τήν εἰκόνα τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου πού ἔφτιαξε ὁ κατά σάρκα ἀνηψιός καί βαπτιστικός τοῦ Ἁγίου, μακαριστός πιά Ἀναστάσιος Κεφαλάς. Τότε μᾶς ἔδωσε τίς πρώτες πνευματικές, πατρικές του συμβουλές, ἦταν πάντοτε δίπλα μας, ὅπως καί εἶναι ἀκόμη, ἀλλά τώρα πλέον μᾶς ἔχει κάνει πιό δυνατές, ἄν καί τήν δύναμή μας τήν ἀντλοῦμε ἀπό τήν ἀγάπη του καί τήν παρουσία του. Τά πρώτα δύσκολα χρόνια εἶναι πραγματικά ἀξέχαστα καί γιά ἐκεῖνον καί γιά ἐμᾶς, ὅταν δέν εἶχαμε οὔτε φῶς, οὔτε νερό, κι ἔπρεπε νά ἐπιβιώσουμε σ' ἕνα τοπίο ἄγριο πού δέν εἶχε συνηθίσει μέχρι τώρα στήν ἀνθρώπινη παρουσία. Κοιτώντας γύρω μας, λίγα χρόνια μετά, δέν πιστεύουμε κι ἐμεῖς οἱ ἴδιες στά μάτια μας γιά ὅλα ὅσα μέ τήν χάρη τοῦ Θεοῦ καί τήν εὐλογία τοῦ θαυματουργοῦ Ἁγίου μας ἔχουν γίνει. Πραγματικά ἡ εὐχή τοῦ

Γέροντά μας ἐκείνη τήν πρώτη ἡμέρα, τόν Σεπτέμβριο τοῦ 1991 πού ἐγκατασταθήκαμε ἐδῶ, μᾶς χάρισε ὅσα ἀπολαμβάνουμε σήμερα κι ἐκείνη εἶναι τό στήριγμα γιά νά συνεχίσουμε. Κοιτώντας στό μέλλον δέν ἀπογοητευόμαστε γιά ὅλα ὅσα πρέπει νά γίνουν. Ὅπως μέχρι τώρα μερίμνησε ὁ Θεός καί ὁ Ἅγιός μας, ἔτσι θά μεριμνήσουν καί γιά τό αὔριο. Κι ὅταν τά κύματα γίνονται πιό ἀπειλητικά, κι ὅταν ἡ φουρτούνα δυναμώνει, ἔχουμε τόν Γέροντά μας πού μᾶς παρηγορεῖ καί μᾶς ὑπενθυμίζει ὅτι θά ἔρθει καί πάλι ἡ ἄνοιξη, θά ἔρθει καί πάλι ἡ ἀπανεμιά... Ἔτσι προχωροῦμε ἔχοντας στραμμένα τά μάτια τῆς ψυχῆς μας στό Νυμφίο μας Χριστό γιά τόν Ὅποιο καί ξεκινήσαμε ἐλπίζοντας καί σ' αὐτήν τήν ζωή, ἀλλά καί στήν ἄλλη, νά βλέπουμε τό Πανάγιο Πρόσωπό Του. Εὐχαριστοῦμε τόν Θεό γιατί μᾶς ἔχει χάρισει ἑκατονταπλασίονα, ὅπως ἀκριβῶς τό ὑπόσχεται σέ αὐτούς πού ἀπαρνήθηκαν τόν ἑαυτό τους, σήρωσαν τόν σταυρό τους καί Τόν ἀκολούθησαν. Εὐχαριστοῦμε καί τόν Γέροντά μας πού μᾶς ὀδηγεῖ μέ ἀσφάλεια σ' αὐτήν τήν σταυρική πορεία. Εὐχαριστοῦμε κι ὄλους ἐσᾶς γιά τίς προσευχές σας, ἀλλά καί γιά τήν ἀμέριστη συμπαράστασή σας στό ἔργο αὐτό πού ξεκινήσαμε ἀπό τό μηδέν καί προσδοκοῦμε νά τό τελειώσουμε γιά νά τό προσφέρουμε ὅσο τό δυνατόν πιό ὀλοκληρωμένο στόν Πανάγαθο Τριαδικό Θεό μας, στήν Ὑπεραγία Θεοτόκο, τήν Προστάτη τοῦ Μοναχισμοῦ καί στόν θαυματουργό μας Ἅγιο Νεκτάριο τόν ὁποῖο καί ὑπηρετοῦμε μέ ὄλη μας τήν ἀγάπη ἐδῶ στό Τρίκορφο τῆς Δωριδος...

Ἡ Ἥγουμένη,
† Μόνικα Μοναχή
καί οἱ σὺν ἐμοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφές.

ἀφιέρωμα στὸν κτίτορα καὶ Γέροντά
μας γιὰ τὰ 25 του χρόνια ἱερωσύνης

π. Νεκτάριο ΜΟΥΛΑΤΣΙΩΤΗ

Γιὰ κάθε μοναστήρι, ἡ ψυχὴ
του, τὸ θεμέλιό του, ὁ κάθε
χτύπος τῆς καρδιάς ὅσων
ζοῦν μέσα σέ αὐτό, εἶναι
ὁ Γέροντας. Ἔτσι στοῦ δικό
μας Κοινόβιο, ἐμπνευστής,
καθοδηγητής, ποδηγέτης,
ἡ ψυχὴ καὶ ἡ καρδιά τῆς
Μονῆς εἶναι ὁ Πατὴρ
Νεκτάριος Μουλατσιώτης,
ὁ Γέροντάς μας, πού φέτος
συμπλήρωσε τὰ 25 του
χρόνια Ἱερωσύνης...

Tό πρόσωπο του Γέροντά μας αποτελεί σημείο αντιλεγόμενο από τά πρώτα κιόλας βήματά του ως ιερέως. Ό ίδιος αισθάνθηκε μέσα του από πολύ μικρός την κλίση της ιερωσύνης, αισθάνθηκε την ψυχή του να πυρπολείται από τον θείο ξρωτα όταν από παιδί ακόμα άκουγε τά φλογερά κηρύγματα του π. Αύγουστίνου Καντιώτη. Μέσα στην ψυχή του άρχισε να καιει ένας πόθος να γίνει ένας ιερέας σαν τον π. Αύγουστινο, καθαρός, αγωνιστής που θα μεταλαμβάνει τον θείο ξρωτα και σε άλλες ψυχές ως γνήσιος απόστολος του Χριστού. Και πραγματικά τό όνειρο πραγματοποιήθηκε και δέχθηκε τό μυστήριο της ιερωσύνης, με την χάρη του Θεού, τό 1981, λίγο καιρό μετά τή μοναχική του κουρά, στην όποία έλαβε θαυματουργικά τό όνομα του Άγιου Νεκταρίου, διότι ό Μητροπολίτης ήθελε να του δώσει τό όνομα Άγαθόνικος ή Γεώργιος. Έκτοτε στά χρόνια αυτά που πέρασαν έμεις που άξιωθήκαμε από τον Θεό να τον γνωρίσουμε και να είναι ό πνευματικός μας πατέρας, είδαμε με τά μάτια μας αυτό τό όποιο γράφαμε στην άρχή, δηλαδή, ότι ό ίδιος αποτελεί σημείο αντιλεγόμενο κι όπως ακριβώς ό προστάτης του Άγιος Νεκτάριος, πολλές φορές παρεξηγήθηκε, παρερμηνεύθηκε, και από τότε ακόμα, νέος μοναχός και ιερέας δ ι ώ χ θ η κ ε...

Όπως ακριβώς είμαστε μάρτυρες των διωγμών του, έτσι όμως είμαστε μάρτυρες και της

άγιας βιοτής του. Έκείνος τ' αντιμετώπιζει όλα έχοντας στραμμένη τήν έμπιστοσύνη του, τά μάτια της ψυχής και του σώματός του, προς τό Νυμφίο Χριστό, τόν Όποιο και άγαπητικώς λατρεύει. Δέν σταματά να επαναλαμβάνει ότι για να γίνονται έτσι τά πράγματα, αυτό είναι και τό θέλημα του Θεού. Δέν παραπονιέται ποτέ του και όχι μόνο δέν πικραίνεται από τον πόλεμο, τίς συκοφαντίες και από τίς διώξεις, αλλά πάντοτε όλα τά δέχεται άγόγγυστα και με άγάπη προς όλα εκείνα τά πρόσωπα που τον διώκουν, τον πολεμούν και τον παρερμηνεύουν. Βέβαια δέν τον γνωρίζουν... Δέν γνωρίζουν τό βάθος και τό ύψος του μεγάλου άνδρός. Τί είναι όμως αυτό που κάνει τον άνθρωπο αυτό τόσο έξαιρετικό; Ποιά είναι τά χαρίσματα του εκείνα που τον καθιστούν μία έξέχουσα πνευματική προσωπικότητα; Δέν είναι δύσκολο να τό περιγράψεις, γιατί τό νοιώθεις καθώς τον γνωρίζεις με τήν πρώτη ματιά. Είναι άπλός, πολύ άπλός και πολύ προσεγγίσιμος. Έκπέμπει δέ τήν ΑΓΑΠΗ του και τήν άγάπη της άπλης, παιδικής ψυχής του, που άπλώνεται προς όλους, χωρίς διακρίσεις και ιδιοτέλειες... Είναι ένας άνθρωπος που βιώνει τήν άγάπη του Θεού, βιώνει τον Ίδιο τον Θεό. Και Τόν βιώνει με μία άστεύρευτη χαρά που μεταδίδει και στους άλλους που βρίσκονται γύρω του. Παράλληλα είναι ένας έραστής του Χριστού και Έκείνον μόνον λατρεύει, για Έκείνον είναι γεμάτη ή καρδιά του και για Έκείνον προσπαθεί να έμπνεύσει και τίς δικές μας καρδιές να χτυπούν από θείο ξρωτα. Αυτός ό

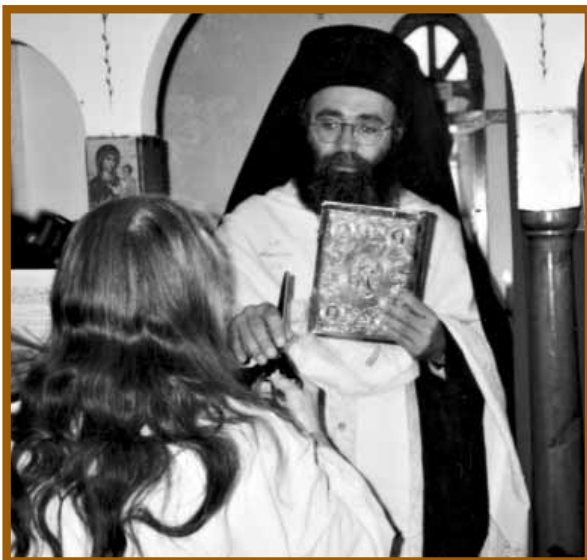

**Ο Γέροντας
μετά την
ἀκολουθία στον
κῆπο τῆς Μονῆς**

ΑΦΙΕΡΩΜΑ...

θεῖος ἔρωτας τόν κατέστησε καί ἀγωνιστή, τόσο στό πνευματικό στάδιο, ὅσο καί στούς ἀγῶνες τῆς Ἐκκλησίας σέ δύσκολες καμπές καί γιά σπουδαιότατα θέματα ὅπως τό αὐτόματο διαζύγιο, ὁ πολιτικός γάμος, ἡ νομιμοποίηση τῶν ἐκτρώσεων, τό 666, οἱ ταυτότητες, ἡ Συνθήκη Σένγκεν, ἡ ἐκκλησιαστική περιουσία, ὁ ἐρχομός τοῦ Πάπα στήν Ἑλλάδα καί ἄλλα γιά τά ὁποῖα χρειάζονται οἱ σελίδες ἑνός βιβλίου γιά νά καταγραφοῦν. Δέν ἦταν λίγες οἱ φορές πού δέχθηκε ἀκόμη καί ἀπειλές, δυστυχῶς καί ἀπό ἐκκλησιαστικούς παράγοντες, πού τόν προειδοποιούσαν νά σταματήσει νά ἀγωνίζεται γιά νά μὴ βρεθεῖ ξανά μέ κουστούμι καί γραβάτα... Δέν δίστασαν νά τόν σύρουν ἀκόμη καί σέ ἐκκλησιαστικά καί κοσμικά δικαστήρια ἀπό τά ὁποῖα ὁ Θεός πάντοτε τόν διέσωζε. Ἐκείνος ὁμως πάντοτε ἀκατάβλητος, πάντοτε στίς ἐπάλλξεις, μέ τά θηρία νά βρυχῶνται γύρω του, νά ἀγωνίζονται νά τόν καταβάλλουν, ἀλλά ἡ ἀγάπη του στό Θεό καί ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ πρὸς αὐτόν πάντα τοῦ δίνουν τή δύναμη νά συνεχίζει ἀκαταπόνητος.

Πολλοί ἄνθρωποι, ταλαιπωρημένοι, ἀπό διάφορες ψυχικές καί σωματικές ἀσθένειες, τραυματισμένοι ἀπό τήν ἁμαρτία, φορτωμένοι μέ διάφορα προβλήματα, καταφεύγουν στό Γέροντα γιά νά βροῦν ἀνακούφιση, παρηγοριά, στήριγμα, λύτρωση. Κι ἐκεῖνος τούς δέχεται ὄλους μέ ὄλη του τήν ἀγάπη, ἀφουγκράζεται τίς ἀγωνίες, τά προβλήματα, τούς πόνους τους. Τούς ἀνακουφίζει, τούς παρηγορεῖ, τούς νοθετεῖ, τούς ἀπαγγιστρώνει ἀπό

*Ὁ Γέροντας
τελών τις
μοναχικές μας
κουρές κατ'
ἐντολήν τοῦ
Μητροπολίτου
καί Ποιμενάρ-
χου μας κ. κ.
Ἀθηναγόρου*

τά δίχτυα καί τίς πλεκτάνες τοῦ διαβόλου καί τοῖς βοηθᾶ νά στρέψουν κι ἐκείνοι ἐλπιδοφόρα τά μάτια τους καί τήν ψυχή τους πρὸς τόν ἰατρό τῶν ψυχῶν καί τῶν σωμάτων πρὸς τόν Ἰησοῦ μας Χριστό πού εἶναι ἡ μόνη ἐλπίδα στά ἀδιέξοδα τῆς ζωῆς, στήν ἀπελπισία τῆς ψυχῆς. Πόσοι ἄνθρωποι ἄλλαξαν κοντά του! Πόσοι εἶναι ἐκείνοι πού μέσα ἀπό τά μάτια του εἶδαν τόν Θεό καί πόσοι εἶναι ἐκείνοι πού μέσα ἀπό τήν δική του ἀγάπη γιά τόν Θεό ἄρχισαν νά νοιώθουν τά πρῶτα σκιρτήματα μέσα στήν καρδιά τους γιά τόν Δημιουργό. Ὁ Γέροντας ἔχει τό χάρισμα νά σέ συμφιλιώνει μέ τόν Θεό σέ μία ἐποχή πού ἔχει γυρίσει τήν πλάτη της στό Θεό,

πού Τόν ἔχει ἀρνηθεῖ, πού ἔχει χαράξει τήν ἀντίθετη πορεία ἀπό αὐτή πού ὀδηγεῖ στήν ἀγκαλιά Του. Δέν εἶναι λίγες οἱ φορές πού βιώνουμε θαυμαστά καί παράδοξα πού ἐνεργεῖ ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ μέσω τοῦ Γέροντά μας καί πολλοί ἀσθενεῖς καί πάσχοντες ἔχουν βρεῖ τήν ἴαση καί θεραπεία τους. Ὁ Γέροντας ἰδιαίτερα ἀγαπᾶ τοὺς νέους, γιατί ξέρεي πόσο πολύ βάλλονται στήν ἐποχή μας καί πόσο πολύ πολεμοῦνται ἀπό τόν διάβολο γιά νά μὴν γνωρίσουν καί νά μὴν ἀγαπήσουν τόν Θεό. “Παιδιά μου γνωρίστε τον Θεό” λέει σέ ὄλους ὅσους συναντᾶ “πῶς θά ἀγαπήσετε κάποιον πού δέν γνωρίζετε, πῶς θά τοῦ ἀποκτήσετε ἐμπιστοσύνη; πῶς

Ο Γέροντας στά
θεμέλια του πρώτου
κπρίου τής Μονής

Σέ πανήγυρη του
Άγιου Νεκταρίου

Η εγκατάσταση υπό του Σεβασμιωτάτου Ποιμενάρχου μας κ. κ. Αθηνάγορου των πρώτων μοναζουσών στην Ίερά Μονή μας

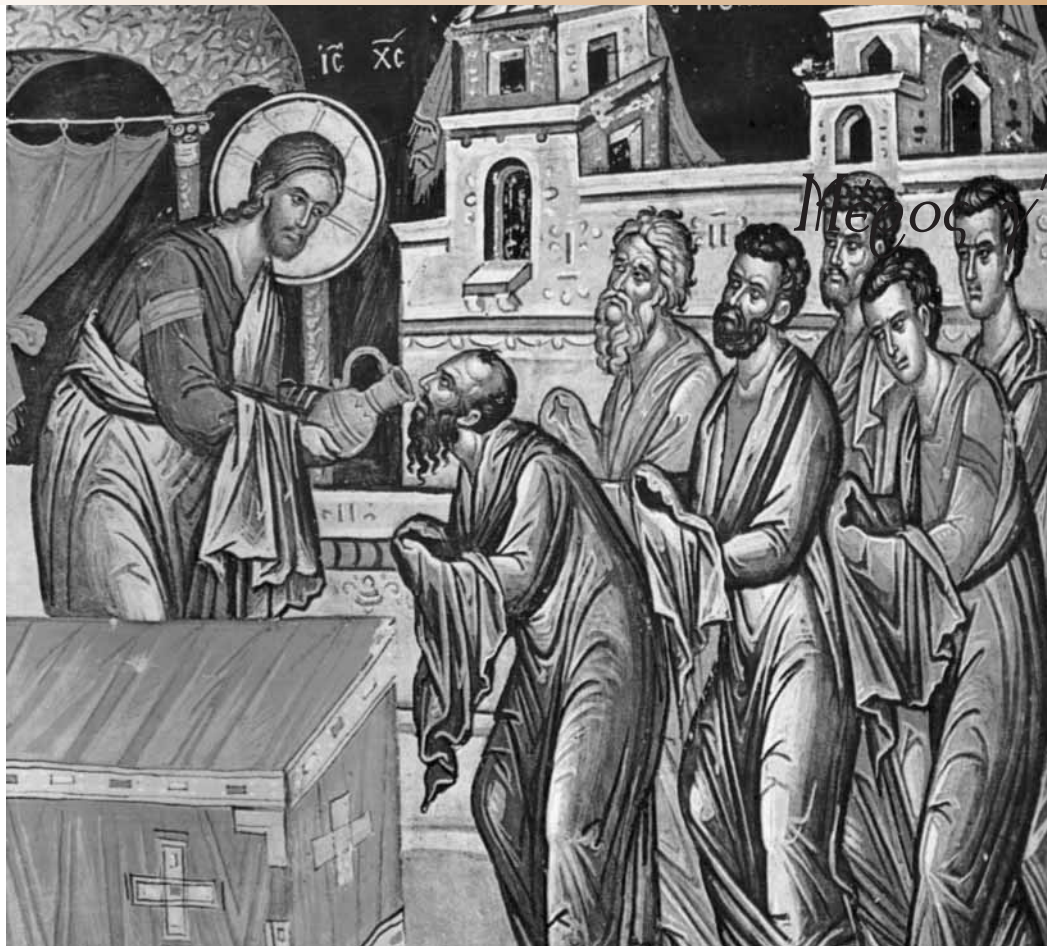
θά τόν πιστέψετε; Γι' αὐτό γνωρίστε Τον. Γι' αὐτό εἶμαι ἐδῶ. Για νά σᾶς βοηθήσω νά Τόν γνωρίσετε...". Καί πραγματικά ἔγινε ὁ πνευματικός καθοδηγητής πολλῶν νέων πού ὄχι μόνον γνώρισαν τόν Θεό, Τόν πίστεψαν καί Τόν ἀγάπησαν, ἀλλά κι ἐνοιώσαν μέσα στήν ψυχή τους τόν Θεῖο ἔρωτα καί Τόν ἀκολούθησαν ὡς μοναχοί καί μοναχές.

Τό ἔργο του πραγματικά εἶναι τεράστιο γιατί εἶναι ἀπέραντη ἡ ἀγάπη του στό Θεό. Σ' ἕνα μικρό ἄρθρο δέν μπορούμε νά κλείσουμε κάτι τόσο μεγάλο. Θέλουμε μόνο νά δοξάσουμε τόν Θεό πού μᾶς χάρισε τόν Γέροντά μας. Θέλουμε νά Τόν παρακαλέσουμε σέ ἐκεῖνον νά χαρίσει πλούσιο τό ἔλεός Του καί σέ ἐμᾶς τήν φώτιση νά ἀκολουθοῦμε τά χνάρια του καί μέ τήν ὑπακοή μας νά τόν εὐαρεστήσουμε γιά νά πει στό Νυμφίο του Χριστό **“ιδού ἐγώ καί τά παιδιά ἃ μοι ἔδωκεν ὁ Θεός”**.

Γερόντισσα Μόνικα

Ἀπό ἐπίσκεψη τοῦ Σεβ. Μητρ. Καισαριανῆς
κ. Δαναήλ

Η ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

τελευταίο μέρος

Στό προηγούμενο τεύχος του περιοδικού μας, είχαμε σταματήσει στο σημείο της Θείας Λειτουργίας, όπου ψάλλεται από την Εκκλησία μας ο επίνικιος ύμνος “Άγιος, Άγιος, Άγιος Κύριος Σαβαώθ, πλήρης ο ουρανός και η γη της δόξης Σου”. Μέ τις τρεις λέξεις “Άγιος” δηλώνεται η Τριαδικότητα του Θεού και με την μία λέξη “Κύριος” ή ένότητά της. Όπως λέει ο Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος για τον επίνικιον ύμνο, όπως τον ψάλλουν τα Χερουβείμ και τα Σεραφείμ, έτσι κι εμείς μπορούμε να φτάσουμε στο ύψος τους, αρκεί να το θέλουμε. Και ενώ ο ύμνος

αυτός των Σεραφείμ άντηχεί σε όλον τό ναό, ο ιερέας στο ιερό, μπροστά στο Άγιο Δισκάριο και στο Δισκοπότηρο, πού είναι πιά ξεσκεπάστα, εΰχεται μυστικά. Τό φοβερώτερο Μυστήριο, τό Μυστήριο της Θείας Λειτουργίας τό επιτελεί ο Χριστός πού είναι ο Ίδιος τότε και τώρα και παρατεινόμενος στους αιώνες. Οί ιερείς άπλώς ιερουργούν, ενώ ο Χριστός είναι Αυτός πού προσφέρει και προσφέρεται. Και καθώς τελειώνει ή εΰχή πού μυστικά διαβάξει, ο ιερέας έκφωνεί μέ ευλάβεια “Λάβετε φάγετε τούτο μου έστί τό Σώμα τό υπέρ ήμων κλώμενον εις άφεσιν άμαρτιών”. Και ο χορός άποκρίνεται “Αμήν”. Ο ιερέας συνε-

χίζει “Πίετε ἐξ αὐτοῦ πάντες, τοῦτο ἐστὶ τὸ Αἷμα μου, τὸ τῆς Καινῆς Διαθήκης τὸ ὑπέρο ἡμῶν καὶ πολλῶν ἐκχυνόμενον εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν”. Τὸ ἐκκλησίασμα ἀπαντᾷ πάλι με τὸ “ἁμήν”. Ἡ στιγμή τῆς θυσίας ἔχει φτάσει. Οἱ λέξεις “κλώμενον” γιὰ τὸ Σῶμα καὶ “ἐκχυνόμενον” γιὰ τὸ Αἷμα τοῦ Χριστοῦ εἶναι σέ χρόνο ἐνεστῶτα διότι τώρα τεμαχίζεται τὸ Σῶμα Του καὶ τώρα χύνεται τὸ Αἷμα Του. Ὅχι μόνον μία φορά, ἀλλὰ πάντοτε. Καὶ ὁ

Λειτουργὸς συνεχίζει χαμηλόφωνα “μεμνημένοι τοίνυν τῆς σωτηρίου ταύτης ἐντολῆς καὶ πάντων τῶν ὑπέρο ἡμῶν γεγενημένων, τοῦ Σταυροῦ, τοῦ Τάφου, τῆς τριήμερου Ἀναστάσεως, τῆς εἰς οὐρανούς ἀναβάσεως, τῆς ἐκ δεξιῶν καθέδρας, τῆς δευτέρας καὶ ἐνδόξου πάλιν παρουσίας” πού σημαίνει ὅτι τὰ πάντα, δηλαδή ἡ σταυρική θυσία, ὁ θάνατος, ἡ ἀποκαθήλωση, ἡ Θεία Ταφή, ἡ Κάθοδος στὸν Ἄδη, ἡ Τριήμερος Ἀνάσταση, ἡ Ἀνάληψη, ἀλλὰ καὶ ἡ ἐνδοξη Δευτέρα Παρουσία δέν εἶναι μόνον μία ἀνάμνηση, ἀλλὰ εἶναι βίωμα σὲ παρόν καὶ σὲ μέλλον. Καὶ με ἄπειρη εἰγνωμοσύνη ψάλλουμε “τὰ Σὰ ἐκ τῶν Σῶν Σοὶ προσφέρωμεν κατὰ πάντα καὶ διὰ πάντα”. Δηλαδή ὅτι προσφέρουμε σὲ Θεὸ τὰ δῶρα πού Ἐκεῖνος μᾶς χάρισε μέσα ἀπὸ τὴν Δημιουργία Του. Γιὰ τὴ Θεία Λειτουργία τὸ πρόσφορο καὶ τὸ νόμα, δηλαδή τὸ ψωμί καὶ τὸ κρασί, δέν εἶναι προσφορά εἰγνωμοσύνης μόνον ἐκείνων τῶν χριστιανῶν πού τὰ προσφέρουν, ἀλλὰ ὁλοκλήρου τῆς κτίσεως. Τὴν πῶ ἱερὴ αὐτὴ στιγμή ὁ λαὸς ψάλλει “Σὲ ἕμνοῦμεν, Σὲ εὐλογοῦμεν, Σοὶ εὐχαριστοῦμεν Κύριε καὶ δεόμεθὰ Σου ὁ Θεὸς ἡμῶν”. Μέσα σὲ Ἅγιο Βῆμα συντελεῖται τὸ πῶ φοιχτὸ καὶ θαυμαστὸ Μυστήριον καὶ τὸ ψωμί καὶ τὸ κρασί μεταβάλλονται πραγματικά σὲ Σῶμα καὶ Αἷμα Χριστοῦ. Ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς εἶναι μπροστά μας καὶ γι’ αὐτὸ πρέπει νὰ συντριβῆται ἡ καρδιά μας καὶ νὰ γονατίζει ἐνώπιόν Του, θλιβόμενη γιὰ τὴν ἁμαρτωλότητα

τῆς καὶ μαζί με αὐτὴν νὰ κάμπτονται τὰ γόνατα καὶ τὸ πρόσωπό μας. Ἡ Ἅγια Τράπεζα ἔχει γίνει πλέον ὁ φοιχτὸς Γολγοθᾶς. Μέσα σὲ ἱερό, εὐλαβικά γονατισμένος ὁ ἱερέας, κάνει καὶ ἐπίκληση σὲ Πανάγιο Πνεῦμα γιὰ νὰ ἔλθει σὲ ὄλο τὸ ἐκκλησίασμα καὶ στὰ Τίμια Δῶρα πού προσφέρονται. Παρακαλεῖ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα νὰ κατέλθει γιὰ νὰ καθαριστοῦμε, νὰ μεταμορφωθοῦμε, νὰ ἁγιασθοῦμε, γιὰτί δυστυχῶς πολλές φορές εἴμαστε ἀπλοὶ θεατὲς στὴ φοιχτὴ αὐτὴ σταυρική θυσία καὶ ὄχι συμμετοχοὶ καὶ συγκοινωνοὶ τῆς. Ὅταν τελειώσει ὁ καθαγιασμός τῶν Τιμίων Δῶρων ὁ ἱερεὺς λέει μυστικά “ὄστε γενέσθαι τοῖς μεταλαμβάνουσιν εἰς νῆψιν ψυχῆς, εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν, εἰς κοινωνίαν τοῦ Ἁγίου Σου Πνεύματος, εἰς Βασιλείας Οὐρανῶν πλήρωμα, εἰς παρησίαν τὴν πρὸς Σέ, μὴ εἰς κρίμα ἢ εἰς κατάκριμα”. Ἐγινε λοιπὸν ὁ καθαγιασμός τῶν Τιμίων Δῶρων με σκοπὸ νὰ μεταλάβουν καὶ νὰ κοινωνήσουν κληρὸς καὶ λαός. Ἡ Θεία Κοινωνία αὐτὴ θὰ συντελεῖται σὲ ὄσους κοινωνήσουν ὄστε νὰ ἔχουν προσοχή καὶ προσευχή. Θὰ συγχωρηθοῦν οἱ ἁμαρτίες τους, θὰ ἔχουν κοινωνία με τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, θὰ γίνουν κληρονόμοι τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν καὶ θὰ ἔχουν ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ παρησία χωρὶς νὰ κατακριθοῦν καὶ καταδικαστοῦν. Αὐτὸ λέει ἡ παραπάνω εὐχή. Ὁ λειτουργὸς συνεχίζει με τὴν μνημόνευση ὄλων ὄσων βρίσκονται μπροστά σὲ θρόνον τοῦ Θεοῦ καὶ ὄλων ὄσων ἀποτελοῦν τὴν

Ἐκκλησία, ὄχι μόνον τῆς ἐπὶ γῆς στρατευομένης, ἀλλὰ καὶ αὐτῆς πού εἶναι θριαμβεύουσα στὸν Οὐρανὸ καὶ ἰδιαίτερος μνημονεύει τὴν Ὑπεραγία Θεοτόκο “ἔξαρετός τῆς Παναγίας Ἀχράντου Ὑπερευλογημένης ἐνδόξου Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας (δηλαδή περισσότερο σοῦ προσφέρουμε τὴν λογικὴ αὐτὴ λατρεία γιὰ τὴν Ὑπεραγία Θεοτόκο). Ὁ λαὸς ἀμέσως ψάλλει δυνατὰ τὸ “Ἀξιὸν Ἐστί”, ἐνῶ ὁ ἱερέας μνημονεύει καὶ ὄλους τοὺς Ἁγίους, ἀλλὰ καὶ τοὺς κεκοιμημένους ἀδελφούς μας. Ἀκολουθεῖ ἡ μνημόνευση τῶν ζώντων, μνημονεύεται κληρὸς καὶ λαός, ὀλόκληρη ἡ ὀρθόδοξη ἐκκλησία καὶ οἱ ἄρχοντες τοῦ τόπου. Τέλος μᾶς ὑπενθυμίζει ὁ λειτουργὸς νὰ μνημονεύσει ὁ καθένας ἀπὸ ἐμᾶς ὅσους γνωρίζουμε ὅτι ἔχουν ἀνάγκη, γιὰ τὸν φωτισμό τους, γιὰ τὴν ὑγεία τους, γιὰ τὴ μετάνοιά τους, γιὰ τὴν πίστη τους, λέγοντάς μας “καὶ ὢν ἕκαστος κατὰ διάνοιαν ἔχει καὶ πάντων καὶ πασῶν” καὶ ἀκολουθεῖ ὁ ἐπίλογος τῆς ἁγίας ἀναφορᾶς μετὰ τὴν ἐκφώνηση “Καὶ δὸς ἡμῖν ἐν ἐνὶ στόματι καὶ μιᾷ καρδίᾳ δοξάζειν καὶ ἠνυμνεῖν τὸ πάντιμον καὶ μεγαλοπρεπές ὄνομά σου τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος”,

δηλαδή με ἓνα στόμα καὶ μιᾷ καρδίᾳ νὰ δοξάζουμε καὶ νὰ εὐχαριστοῦμε τὸ Πανάγιο Ὄνομα τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ. Στὴ συνέχεια ὁ ἱερέας ἀπευθίνει σὲ ὄλους τὴν εὐχή “καὶ ἔσται τὰ ἐλέη τοῦ μεγάλου Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ μετὰ πάντων ἡμῶν” δηλαδή ἄς εἶναι οἱ δωρεές τοῦ μεγάλου Θεοῦ καὶ Σωτῆρος μας Ἰησοῦ Χριστοῦ μαζί με ὄλους σας. Τὸ ἐκκλησιαστικὸν τοῦ ἀπαντᾶ “καὶ μετὰ τοῦ πνεύματός σου” κι ἔτσι τελειώνουν οἱ δεήσεις πού ἔγιναν ἐνώπιον τοῦ Σώματος καὶ τοῦ Αἵματος τοῦ Χριστοῦ γιὰ ὄλους ὅσους ἀποτελοῦν τὴν Ἐκκλησία Του. Ἀκολουθοῦν μία σειρά ἀπὸ αἰτήσεις στίς ὁποῖες ὁ χορὸς ψάλλει τὸ “Κύριε ἐλέησον” καὶ τὸ “Παράσχου Κύριε” δηλαδή “δὸς μας Κύριε αὐτὰ πού αἰτούμεθα” καὶ τελειώνουν οἱ αἰτήσεις μετὰ τὴν προσφώνηση “τὴν ἐνότητα τῆς πίστεως καὶ τὴν κοινωνία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος αἰτησάμενοι, ἑαυτοὺς καὶ ἀλλήλους καὶ πᾶσαν τὴν ζωὴν ἡμῶν Χριστῷ τῷ Θεῷ παραθήμεθα”. Δηλαδή ἀφοῦ ζητήσουμε τὴν ἐνότητα τῆς πίστεως καὶ τὴν Κοινωνία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἄς ἐμπιστευθοῦμε τοὺς ἑαυτοὺς μας καὶ τοὺς ἀδελφούς μας καὶ ὅλη μας τὴν ζωὴν στὸν Χριστό, τὸν Θεὸ μας. Καὶ ὄλοι με ἀφοσίωση βεβαιώνουμε “Σοὶ Κύριε” δηλαδή ὅτι “καὶ Κύριε σέ Σένα ἐμπιστευόμεθα τὰ πάντα” καὶ ὁ ἱερέας παρακαλεῖ δυνατὰ τὸν Θεὸ Πατέρα “καὶ καταξίωσον ἡμᾶς Δέσποτα, μετὰ παρηρησίας, ἀκατακρίτως, τολμᾶν ἐπικαλεῖσθαι Σέ τὸν ἐπουράνιον Θεὸν Πατέρα καὶ λέγειν” δηλαδή “ἄξιωσέ μας Κύριε μετὰ θάρρους, χωρὶς κίνδυνου καταδίκης νὰ τολμᾶμε νὰ ἐπικαλοῦμαστε Ἐσένα τὸν ἐπουράνιο Θεὸ καὶ νὰ λέμε”. Καὶ ξεκινᾶ τὸ “Πάτερ ἡμῶν.....”, αὐτὴ ἡ προσευχὴ πού μᾶς τὴν παρέδωσε ὁ Ἰδιος ὁ Χριστὸς καὶ πού τὰ ἀγκαλιάζει ὄλα. Κατόπιν ὁ ἱερέας εὐλογεῖ τοὺς πιστοὺς μετὰ τὸ “εἰρήνη πᾶσι” πού σημαίνει ὅτι πρέπει νὰ ἐπικρατεῖ στίς καρδιές μας ἡ εἰρήνη καὶ ὄχι ἡ ταραχὴ στοὺς λογισμούς, στὴ σκέψη, στὴ συνείδηση. Καὶ ἀμέσως μετὰ ξεκινᾶ ἡ εὐχή τῆς κεφαλοκλισίας στὴν ὁποία κάμπτομε τὸ κεφάλι εὐλαβικά. Ἦλθε ἡ φοβερὴ στιγμή ὅπου ὁ ἱερέας ἐτοιμάζεται νὰ μεταλάβει ὁ ἴδιος τὰ Ἀχράντα Μυστήρια καὶ ἔπειτα νὰ τὰ μεταδώσει καὶ στὸ λαὸ. Προσεύχεται μυστικὰ μετὰ τὴν εὐχή “πρόσχες Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ Θεός

ἡμῶν, ἐξ ἁγίου κατοικητηρίου Σου καί ἀπό θρόνου δόξης τῆς Βασιλείας Σου καί ἐλθέ εἰς τό ἀγιασαι ἡμᾶς, ὁ ἄνω τῷ Πατρὶ συγκαθήμενος καί ἔδε ἡμῖν ἀοράτως συνῶν καί καταξίωσον τῆ κραταιᾷ σου χειρὶ μεταδοῦναι ἡμῖν τοῦ Ἀρχάντου Σώματος Σου καί τοῦ Τιμίου Αἵματος καί δι' ἡμῶν παντὶ τῷ λαῷ". Ἡ εὐχὴ αὐτὴ δείχνει ὅτι ὁ ἴδιος ὁ μέγας καί αἰώνιος Ἀρχιερεὺς Χριστὸς κοινωνεῖ τοὺς ἱερεῖς καί μέ τὰ χέρια τῶν ἱερέων κοινωνεῖ τὸν λαό. Τελειώνοντας τὴν εὐχὴ ὁ ἱερέας σηκώνει ψηλά τὸν Ἅγιο Ἄμνόν, τὸν κινεῖ σταυροειδῶς καί λέει δυνατὰ "Πρόσχωμεν" (προσοχὴ δηλαδή) "τά ἅγια τοῖς ἁγίοις" δηλαδή τὰ ἁγιασμένα ἀπὸ τὸ Πανάγιο Πνεῦμα Τιμία Δῶρα εἶναι ἔτοιμα γιὰ τοὺς "ἁγίους", δηλαδή γιὰ ὄσους μεταλάβουν, πού πρέπει νὰ εἶναι κι ἐκεῖνοι ἅγιοι. Καθὼς ὑψώνεται τὸ Σῶμα καί τὸ Αἷμα τοῦ Χριστοῦ βλέπουμε τὸν φοβερό συμβολισμό, τὸν ἴδιο τὸν Χριστό μας, δηλαδή, νὰ ἀνυψώνεται καρφωμένος, καταπληγμένος, πληγισμένος, μέ ἀφόρητους πόνους πάνω στό Σταυρό. Κι ἐπειδὴ ὁ μόνος Ἅγιος καί ἀναμάρτητος εἶναι ὁ Κύριος γι' αὐτό καί ὁ λαὸς ἀπαντᾷ ψάλλοντας "Εἷς ἅγιος εἷς Κύριος, Ἰησοῦς Χριστός, εἰς δόξαν Θεοῦ Πατρὸς ἁμῖν". Ἐκεῖνη τὴν ὥρα ἀπὸ τὸν ἱερέα τεμαχίζεται ὁ Ἄμνός τοῦ Θεοῦ καί διαιρεῖται στὰ τέσσερα μέρη ΙΣ-ΧΣ-ΝΙ-ΚΑ. Κάθε τεμάχιο ἔχει καί ἀπὸ δύο γράμματα καί τοποθετοῦνται καί τὰ τέσσερα σταυροειδῶς πάνω στό Ἅγιο Δισκάριο. Ὁ ἱερέας τότε μυστικὰ ἐκφωνεῖ "μελιζέται καί διαμερίζεται ὁ Ἄμνός τοῦ Θεοῦ, ὁ μελιζόμενος καί μὴ διαιρούμενος, ὁ πάντοτε ἐσθιόμενος καί μηδέποτε δαπανώμενος, ἀλλὰ τοὺς μετέχοντας ἁγιαζων". Αὐτὸ δηλώνει ὅτι σέ ὅσα κομμάτια κι ἂν χωριστεῖ τὸ Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, στό καθένα ἀπὸ αὐτὰ εἶναι ὁ Ἕνας, ἀδιαίρετος καί ἀδαπάνητος Χριστός. Καί στὴν πλιὸ μικρὴ μερίδα ἀπὸ τὸν Ἄμνόν ὑπάρχει ὁ ἕνας καί ἀδιαίρετος Ἄμνός τοῦ Θεοῦ πού θυσιάζεται γιὰ τὴ σωτηρία τοῦ κόσμου. Ἄρα ἀδιαίρετο καί ἀδιάσπαστο παραμένει τὸ Σῶμα τοῦ Κυρίου μας, τόσο στὸν Σταυρό καί στὸν Τάφο, ὅσο καί στό Ἅγιο Ποτήριο καί στὴν κάθε μερίδα τῆς Ἁγίας Λαβίδας. Κατόπιν ὁ ἱερέας παίρνει τὸ κομμάτι μέ τὰ γράμματα ΙΣ (Ἰησοῦς) καί τὸ βάζει μέσα στό Ἅγιο Ποτήριο πού ἔχει μέσα τὸ Τιμιο Αἷμα τοῦ

Χριστοῦ. Ἔτσι πραγματοποιεῖ τὴν ἔνωση τοῦ Σώματος μέ τὸ Τιμιο Αἷμα καί συγχρόνως λέει "Πλήρωμα ποτηρίου πίστεως, Πνεύματος Ἁγίου, ἁμῖν". Δηλαδή ὅτι αὐτὸ τὸ Ποτήριο εἶναι γεμάτο μέ πίστη καί Πνεῦμα Ἅγιο. Μέ τὴν ἔνωση τοῦ Σώματος καί Αἵματος στό Ἅγιο Ποτήριο κηρύσσεται καί ἡ ἔνωση τῶν δύο φύσεων τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, τέλειος Θεὸς καί τέλειος ἄνθρωπος σέ μιὰ ἀδιαίρετη ἐνότητα. Τὸ δεύτερο τεμάχιο ΧΣ (Χριστός) τὸ κοινωνᾷ χωριστὰ ὡς Σῶμα ὁ ἱερέας καί ἂπ' αὐτὸ κοινωνᾷ καί τὸν διάκονο. Κατόπιν χωριστὰ κοινωνᾷ τὸ Αἷμα τοῦ Χριστοῦ ἀπὸ τὸ Ἅγιο Ποτήριο. Τεμαχίζει τὰ ἄλλα δύο μέρη τοῦ Ἄμνου σέ μικρότερα τεμάχια καί προσθέτει βραστό νερό πού τὸ φέρνουν σέ μικρὸ δοχεῖο πού λέγεται "ζέον", τὸ εὐλογεῖ καί λέει "εὐλογημένη ἡ ζέσις τῶν Ἁγίων Σου, πάντοτε, νῦν καί ἀεὶ καί εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων, ἁμῖν". Δηλαδή εὐλογημένη εἶναι ἡ ζεστὴ πίστη τῶν Ἁγίων τοῦ Θεοῦ. Ἐπίσης τὸ νερό εἰκονίζει τὸ νερό πού ἐξῆλθε ἀπὸ τὴ λογισμένη πλευρὰ τοῦ Ἐσταυρωμένου Χριστοῦ μαζί μέ τὸ Αἷμα Του, τὰ ὁποῖα καί τὰ δύο ἦταν ζεστά, δηλαδή ζωντανὰ καί ὄχι νεκρά. Ἔτσι μέ τὴ Θεία Κοινωνία ἀκουμποῦμε μέ τὰ χεῖλη μας τὴν ζωοπάροχη πλευρὰ τοῦ Δεσπότη Χριστοῦ μας.

Ἡ Ὁραία Πύλη ἀνοίγεται, ἀναγγέλλοντας τὸ ἀνοιγμα τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν καί ἀρχίζει ἡ Θεία Κοινωνία τῶν χριστιανῶν πού καλεῖ ὁ ἱερέας ὅταν ἐκφωνεῖ "μετὰ φόβου Θεοῦ πίστεως καί ἀγάπης προσέλθετε" καί ἀρχίζει ἡ Θεία Κοινωνία τῶν πιστῶν "εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν καί εἰς ζωὴν αἰώνιον" καί μάλιστα ὀνομαστικά τοῦ καθενός μέ τὸ μικρὸ μας ὄνομα. Ἡ παρουσία τοῦ Ἁγίου Ποτηρίου εἰκονίζει τὸν Ἀναστημένο Χριστό, ὁ Ὅποιος θὰ ἐνωθεῖ μαζί μέ ὄσους πλησιάσουν γιὰ νὰ μεταλάβουν μέ φόβο Θεοῦ, πίστη καί ἀγάπη. Ὁ κάθε πιστός πρὶν ἐρθεῖ ἡ σειρὰ του γιὰ νὰ κοινωνήσῃ τὸ πανάχραντο Σῶμα καί Αἷμα τοῦ Δεσπότη Χριστοῦ μας, κάνει μιὰ μικρὴ μετάνοια μέ τὸ σημεῖο τοῦ Σταυροῦ καί πλησιάζει πολὺ προσεκτικά, ἀνοίγοντας καλὰ τὸ στόμα του καί κλείνοντάς τὸ ἀφοῦ ἔχει μπῆ ἤδη ἡ Ἁγία Λαβίδα μέσα στό στόμα καί ἀφήνει τὸν ἱερέα νὰ τραβήξῃ τὴν Ἁγία Λαβίδα ἀπὸ τὸ στόμα του προσεκτικά.

Ὁ ὄδιος συνεχῶς προσεύχεται. Κατόπιν σκουπίζει τὰ χεῖλη του μέ τὸ ἅγιο μάκτρο (τὸ κόκκινο πανί πού προείπαμε στοὺς συμβολισμούς) καὶ ἐπιστρέφει προσεκτικά στή θέση του μέ σιωπή καὶ συντριβὴ προσπαθώντας νά κρατήσει αὐτὴν τὴν ἱερὴ στιγμή μέ εὐλάβεια καὶ προσευχή, ὅσο περισσότερη ὥρα μπορεῖ.

Ἀφοῦ τελειώσει ἡ θεία Μετάληψη, ὁ ἱερέας ὑψώνει τὸ Ἅγιο Ποτήριο καὶ ἐκφωνεῖ “Σῶσον ὁ Θεός τόν λαόν Σου καὶ εὐλόγησον τὴν κληρονομίαν Σου” καὶ οἱ ἱεροφάστες ψάλλουν μεγαλόπρως “εἶδομεν τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν, ἐλάβομεν Πνεῦμα ἐπουράνιον, εὗρομεν πίστιν ἀληθῆ, ἀδιαιρέτον Τριάδα προσκυνούντες· αὕτη γάρ ἡμᾶς ἔσωσεν”. Τό “εἶδομεν τὸ φῶς...” δηλώνει τὴν Ἀνάληψη τοῦ Κυρίου καὶ μέ τὸ “ἐλάβομεν Πνεῦμα ἐπουράνιον...” δηλώνεται ἡ Ἁγία Πεντηκοστή.

Ὁ ἱερέας ἐπιστρέφει στό Ἅγιο Βῆμα καὶ ἀκουμπᾷ τὸ Ἅγιο Ποτήριο πάνω στήν Ἁγία Τράπεζα καὶ *συστέλλει* τὰ Ἅγια. Δηλαδή στό Ἅγιο Δισκάριο στό ὁποῖο ὑπῆρχε ὁ Ἄμνος πού κοινωνήσαμε, βρισκεται (ὅπως εἶπαμε στήν Προσκομιδὴ) ἡ μερίδα τῆς Παναγίας, τῶν Ἁγίων, τῶν ζώντων καὶ τῶν κεκοιμημένων. Οἱ μερίδες αὐτές μέ τὴ βοήθεια μίας “μούσας”, (δηλαδή ἑνὸς λεπτυσμένου φυσικοῦ σπόγγου) ῥίπτονται ὅλες μέσα στό Ἅγιο Ποτήριο καὶ ὁ ἱερέας παρακαλεῖ τόν Θεό νά καθαρίσει ὄσους μνημονεύθηκαν σ’ αὐτὴν τὴν Θεία Λειτουργία ἀπὸ κάθε ἁμαρτία “ἀπόπλυνον Κύριε τὰς ἁμαρτίας τῶν ἐνθάδε μνημονευθέντων δούλων Σου, ζώντων τε καὶ τεθνεώτων, τῷ Αἵματι Σου τῷ Ἁγίῳ, διὰ πρεσβειῶν τῆς Παναχράντου Σου Μητρός καὶ πάντων τῶν Ἁγίων Σου, ἀμήν”. Ἀφοῦ καλύψει, παίρνει τὸ θυμιατό, θυμιάζει τὸ Ἅγιο Ποτήριο τρεῖς φορές λέγοντας “ὑψώθητι ἐπὶ τοὺς οὐρανοὺς, ὁ Θεός καὶ ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν ἡ δόξα Σου”. Κατόπιν ὁ ἱερέας παίρνει τὸ Ἅγιο Ποτήριο καὶ τὸ Ἅγιο Δισκάριο ἀπὸ τὴν Ἁγία Τράπεζα καὶ ἐκφωνεῖ “Πάντοτε νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων” πού σημαίνει μακάρι νά μᾶς ἀξιώσει ὁ Κύριος νά Τόν κοινωνοῦμε πάντοτε καὶ τώρα στήν παρούσα ζωὴ μυστηριακῶς, ἀλλά καὶ στήν ἄλλη νά εἴμαστε πάντοτε

ἐνωμένοι μαζί Του. Ἀμέσως μετὰ ἀκολουθοῦν οἱ δεήσεις “ὄρθοι μεταλαβόντες τῶν θείων ἁγίων, ἀχράντων, ἀθανάτων, ἐπουρανίων κλπ.”, “ἀντιλαβοῦ, σῶσον, ἐλέησον”, “τὴν ἡμέρα πᾶσαν” καὶ στή συνέχεια λέγεται “ἡ εὐχή τῆς εὐχαριστίας” κατὰ τὴν ὁποῖαν εὐχαριστοῦμε τόν Θεό γιὰ τὴν σημερινὴ Θεία Λατρεία καὶ τὴν Θεία Κοινωνία καὶ Τόν παρακαλοῦμε νά φρουρήσει τὴν ζωὴ μας, νά μᾶς στηρίξει καὶ νά μᾶς ἀσφαλίσει ἀπὸ κάθε κακὸ. Καὶ ἡ εὐχή καταλήγει μέ τὴν δοξολογία τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ.

Στὴ συνέχεια ἀκολουθεῖ ἡ ὀπισθάμβωνος εὐχή πού ἐκφωνεῖ ὁ ἱερέας μέ τὴν ὄψη του στραμμένη στήν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ, μέ τὴν παράκληση νά ἀναχωρήσουμε ἀπὸ τόν ναό μέ εἰρήνη. Μέ τὴν εὐχή αὐτὴ δίδονται στό ἐκκλησίασμα ἕνα πλῆθος ἀπὸ εὐλογίες καὶ δωρεές τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ. Ἀμέσως ἀκούγεται τρεῖς φορές ἡ δοξολογία “Εἶη τὸ Ὄνομα Κυρίου εὐλογημένον ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ ἕως τοῦ αἰῶνος”. Δηλαδή ὡς εἶναι εὐλογημένο τὸ ὄνομα τοῦ Ἁγίου Θεοῦ γιὰ ὅλα ὅσα ἔγιναν στή Θεία Λειτουργία γιὰ τὴν δικὴ μας Θεία Κοινωνία. Ἡ δοξολογία αὐτὴ εἶχε εἰπωθεῖ ἀπὸ τόν δίκαιο καὶ πολυάθλο Ἰώβ. “Ὑστερα εὐλογεῖ τόν λαό ἀπὸ τὴν Ὁραία Πύλη λέγοντας “Εὐλογία Κυρίου καὶ ἔλεος ἔλθοι ἐφ’ ὑμᾶς...”

Ἀκολουθεῖ ἡ Ἀπόλυσις καὶ μοιράζεται τὸ ἀντίδωρο πού εἶναι εἰδικὴ εὐλογία, ἀντὶ τοῦ Δώρου πού εἶναι ἡ Θεία Κοινωνία. Τό παίρνουμε πάντα ἀπὸ τὰ χεῖρα τοῦ ἱερέως καὶ ἀσπαζόμεστε τὸ χέρι του.

Κλείνεται ἡ Ὁραία Πύλη καὶ διαβάζεται ἡ Θεία Εὐχαριστία, ἐνῶ ὁ ἱερέας καταλύει, δηλαδή τρώγει μέ πολὺ προσοχή καὶ φόβο ὅ,τι ὑπάρχει μέσα στό Ἅγιο Ποτήριο μέχρι τὴν τελευταία ρανίδα Σώματος καὶ Αἵματος τοῦ Δεσπότη Χριστοῦ. Κατόπιν ξεντύνεται τὰ ἄμφιά Του, τακτοποιεῖ τὰ Ἅγια Σκευὴ καὶ λέγοντας τὸ “νῦν ἀπολύεις” ἀναχωρεῖ ἀπὸ τόν ἱερό ναό

*Βιβλ. Συμεὼν Ἀρχιεπ. Θεοφάνης “Τὰ Ἄπαντα”
Πρωτοπρ. Στεφάνου Ἀναγνωστόπουλου,
“Ἐμπειρίες κατὰ τὴν Θεία Λειτουργία”, Πειραιῶς 2003
Ν.Β. Γκόγκολ “Στοχασμοὶ στή Θεία Λειτουργία”
ἔκδ. Ἰ. Μ. Παροκλήτου*

Ο ΝΑΟΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ ΕΧΕΙ ΤΗΝ ΑΝΑΓΚΗ ΟΛΩΝ ΜΑΣ

**ΣΑΣ ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΜΕ ΝΑ ΜΗ ΜΑΣ ΞΕΧΑΣΕΤΕ ΜΕΧΡΙ ΤΟ ΕΡΓΟ
ΝΑ ΟΛΟΚΛΗΡΩΘΕΙ ΚΑΙ ΝΑ ΕΞΟΦΛΗΘΕΙ.**

Σας ευχαριστούμε πού έδω και κάμποσο καιρό ανταποκρίνεσθε
στις εκκλήσεις μας για την μαρμαρόστρωση του Ναού των θαυματουργών
Άγιων μας Νεκταρίου και Φανουρίου. Ήδη τό σχέδιο για τά μάρμαρα
του Ίερού Ναού, έτοιμάζεται και χάρις σ' έσας συγκεντρώσαμε την
προκαταβολή για νά προχωρήσουμε επιτέλους στό έργο αυτό.
Πιστεύουμε στην βοήθεια του Θεού, των Άγιων μας και στην δική σας.

Μέ άγάπη Χριστού και εὐγνωμοσύνη

Ἡ Ἡγουμένη
† Μόνιχα Μοναχή

καί οἱ σὺν ἐμοί ἐν Χριστῷ ἀδελφές

Η ΑΓΙΑ

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ

ἡ Ρωμαία

Η Άγία Άναστασία, ἡ ὁσιομάρτυς τοῦ Χριστοῦ, καταγόταν ἀπὸ τὴν Ρώμη, ἔζησε δὲ κατὰ τοὺς χρόνους Δεκίου τοῦ βασιλέως καὶ τῶν διαδόχων αὐτοῦ, Γάλλου καὶ Βαλεριανοῦ κατὰ τὸ ἔτος 256. Εἶναι ἄλλη ἡ Μάρτυρας Άναστασία, ἡ Φαρμακολύτρια, ἡ ὁποία ἂν καὶ καταγόταν κι αὐτὴ ἀπὸ τὴν Ρώμη, ἔζησε κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Διοκλητιανοῦ.

Ἡ Άγία ὁσιομάρτυς λοιπόν, Άναστασία δὲν παντρεύτηκε, οὔτε ἀγάπησε τοὺς κοσμικοὺς θορύβους. Τὸν Χριστὸ ἐπόθησε ἀπὸ μικρὴ καὶ σήκωσε τὸν χροστὸ καὶ γλυκύτατο ζυγὸ Του. Αὐτὴ ἡ ἀξιέπαινη κόρη πού φέρει τὸ ὄνομα τῆς

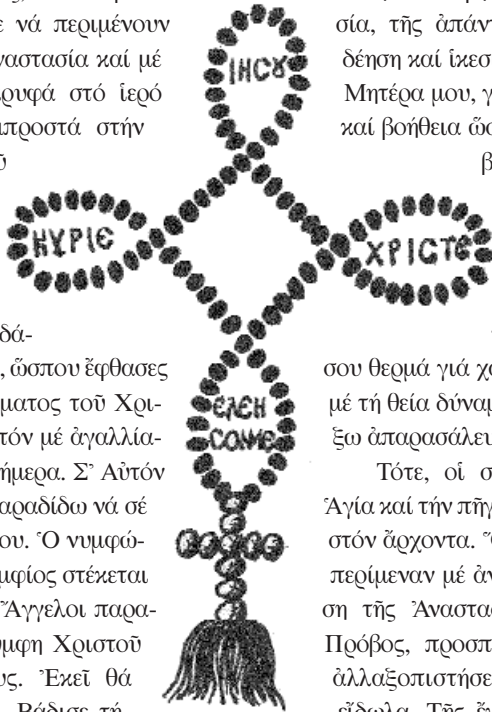
Άναστάσεως τοῦ Θεοῦ καὶ Σωτῆρα μας Χριστοῦ, ἀπαρνήθηκε μῆτέρα, πατέρα καὶ συγγενεῖς, μίσησε τὸν πλοῦτο, δόξα καὶ κάθε ἀγαθὸ γιὰ νὰ ἀπολαύσει τὰ μόνιμα καὶ τὰ αἰώνια, μέ τὸ νὰ γίνεῖ μοναχὴ. Ὑστερα ἀξιώθηκε νὰ μαρτυρήσῃ καὶ ὑπέμεινε διάφορα καὶ πάνδεινα βασανιστήρια, μέ πολλὴ ἀνδρεία καὶ γενναϊότητα, γιὰ χάρι τοῦ οὐράνιου Νυμφίου. Γι' αὐτὸ δοξάσθηκε πολὺ ἀπὸ Αὐτὸν μέ τριπλὸ στεφάνι: ἓνα γιὰ τὴν παρθενία τῆς, δεῦτερο γιὰ τὴν ἄσκησὴ τῆς καὶ τρίτο γιὰ τὸ μαρτύριό τῆς, καθὼς θὰ διηγηθοῦμε λεπτομερῶς στὴ συνέχεια.

Εἴκοσι χρόνων μῆτε σὲ Μοναστήρι καὶ τὴν ἔχειρε μοναχὴ μιὰ ἐνάρετη καὶ γραμματισμένη μοναχὴ ὀνόματι Σοφία, ἡ ὁποία τὴν δίδασκε καὶ τὴ νουθετοῦσε μέ ἐπιμέλεια στὴ μοναχικὴ πολιτεία. Ἡ Άναστασία ἦταν πολὺ γνωστικὴ, συνετὴ καὶ πρόκοπτε διαρκῶς μέ τίς νουθεσίες τῆς διδασκάλισσάς τῆς καὶ ἔδειχνε πολλὴ ἀρετὴ. Ὁ διάβολος προσπάθησε πολλὲς φορές μέ διάφορους πειρασμοὺς νὰ κάμψῃ τὸν ζῆλο τῆς ὡραίας κόρης. Ἀλλὰ ἡ Άγία δὲν χαλάρωσε καθόλου στοὺς πνευματικοὺς τῆς ἀγῶνες. Ἀγωνιζόταν ἀνδρεία καὶ ἔτσι νικοῦσε καὶ ντρόπιαζε ὀλοσχερῶς τὸν ἔχθρό. Σάν εἶδε αὐτὸς πὼς μέ τέτοιο τρόπο δὲν μπόρεσε νὰ τὴν νικήσῃ, βάζει ὁ τρισάθλιος ἄλλη πανουργία.

Τὴν γνωστοποίησε στοὺς ὑπηρέτες του καὶ ἐργάτες τῆς ἀσεβείας πού εἶχαν τὸν καιρὸ ἐκεῖνο πολὺ πόθο καὶ φροντίδα νὰ βασανίζουν τοὺς χριστιανοὺς μέ ποικίλα βασανιστήρια. Τότε βασίλευε ὁ ἀσεβὴς Δέκιος. Ἔσπευσαν λοιπόν οἱ ὑπηρέτες του καὶ ἀνήγγειλαν στὸν ἡγεμόνα Πρόβο πὼς ἡ Άναστασία δὲν προσκυνοῦσε τοὺς

θεούς τους, ούτε σεβόταν τούς βασιλείς, αλλά κήρυττε τόν Χριστό ως Άληθινό Θεό και Δημιουργό όλης τής κτίσεως. Τότε ο Προβος διέταξε να φέρουν τήν μακαρία μπροστά του, στό θέατρο πού ἦδη εἶχε γεμίσει μέ πολλούς ἀνθρώπους. Ἔτρεξαν ἀμέσως ἀσυγκράτητοι οἱ ὑπηρέτες, ἔσπασαν τήν πύλη τῆς Μονῆς, μπῆκαν μέ ἀνασχυντία καί ζήτησαν κάποια πού λεγόταν Ἀναστασία.

Σάν εἶδε ἡ διδασκάλισσα Σοφία ξαφνικά τούς ὀρηπτικούς στρατιώτες, κατάλαβε τόν λόγο καί τούς παρακάλεσε νά περιμένουν λίγη ὥρα. Πῆρε τότε τήν Ἀναστασία καί μέ δάκρυα στά μάτια πῆγε κρυφά στό ἱερό θυσιαστήριο. Τήν ἔφερε μπροστά στήν Ἁγία εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ καί τῆς εἶπε: -Κόρη μου ἀγαπημένη, ἀπό τήν ὥρα πού σέ ἀναδέχθηκα γιά πνευματικό μου παιδί, δέν ἀμέλησα καθόλου νά σέ διδάσκω τήν κατά Θεόν πολιτεία, ὥσπου ἔφθασες πιά στήν ἡλικία τοῦ πληρώματος τοῦ Χριστοῦ. Πῆγαινε λοιπόν σ' Αὐτόν μέ ἀγαλλίαση. Μ' Αὐτόν σέ νυμφεύω σήμερα. Σ' Αὐτόν σέ προσφέρω, σ' Αὐτόν σέ παραδίδω νά σέ δεχθεῖ ὡς ἀφρακτη νύμφη Του. Ὁ νυμφώνας εἶναι στολιωμένος, ὁ Νυμφίος στέκεται καί σέ περιμένει. Οἱ Ἅγιοι Ἄγγελοι παραστέκουν, νά σέ πᾶνε ὡς νύμφη Χριστοῦ στους οὐρανίους θαλάμους. Ἐκεῖ θά ἀγάλλεσαι μαζί Του πάντα. Βάδισε τή στενή καί τεθλιμμένη ὁδό τοῦ μαρτυρίου. Εἶναι σωστό καί δίκαιο, ὄχι μόνο νά ὑπομείνουμε τά φοβερότερα βασανιστήρια γιά τήν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ, ἀλλά νά λάβουμε καί τόν θάνατο μέ χαρά. -Ναί, κόρη μου ἀγαπημένη, δέν λογίζεται θάνατος τό νά πεθάνεις γιά τόν Χριστό. Εἶναι εὐφροσύνη, ἠδονή, ἀγαλλίαση, λαμπρότητα, φῶς πιό γλυκό καί πιό ὠραίο ἀπό αὐτό ἐδῶ τό φῶς. Ἐκεῖ βαδίζεις τώρα κόρη μου, στά σταθερά καί μόνιμα, στά διαρκῆ καί ἀτελείωτα μέρη τοῦ Οὐρανοῦ, νά συνευφραίνεσαι μέ τίς ὑπόλοιπες φρόνιμες παρθένες, τήν ἄρρητη ἠδονή, τήν ἀφραστη ἀγαλλίαση πού θά διαρκέσει αἰώνια καί γιά

πάντα. Ὁ Ἴδιος ὁ Νυμφίος σου, ὁ Δεσπότης Χριστός, θά σοῦ συμπαρασταθεῖ, θά σοῦ ἐλαφρύνει τούς πόνους. Μήν δειλιάσεις μπροστά στους τυράννους. Καί ἂν ὁ Κύριος σέ ἀφήσει λίγο νά κακοπαθήσεις, θά εἶναι γιά νά φανεῖ ἡ ὑπομονή σου καί νά δοκιμαστεῖ ἡ πίστη σου, δέν θά σέ ἐγκαταλείψει ὡς τό τέλος. Ὅταν κουραστεῖς, θά οἰθήσει ἡ δομιμύτητα τῶν πόνων καί τῶν πληγῶν σου, θά ἀνατείλει φῶς καί παρηγοριά καί δόξα Κυρίου θά σέ κυκλώσει... Σάν εἶπε αὐτά ἡ πάνσοφη Σοφία πρὸς τήν Ἀναστασία, τῆς ἀπάντησε ἡ παρθένος. -Κάνε δέηση καί ἰκεσία πρὸς τόν Δεσπότη μας Μητέρα μου, γιά νά μοῦ στείλει δύναμη καί βοήθεια ὥστε νά μὴ δειλιάσω στους βάνουους τυράννους. Τό

μέν πνεῦμα προθύμο, μά ἡ σάρκα ἀσθενική καί χωρὶς θεῖα βοήθεια δέν κατορθώνεται τό ἀγαθό. Προσευχή- σου θερμά γιά χάρη μου καί ἀνδρειωμένη μέ τή θεῖα δύναμη θά φροντίσω νά φυλάξω ἀπαρασάλευτες ὄλες τίς ὑποσχέσεις.

Τότε, οἱ στρατιώτες ἄρπαξαν τήν Ἁγία καί τήν πῆγαν ἀλυσοδεμένη μπροστά στόν ἄρχοντα. Ὅλοι οἱ παρευρισκόμενοι περίμεναν μέ ἀνυπομονήσια τήν ἀνάκριση τῆς Ἀναστασίας. Ἐκεῖ, ὁ ἠγεμόνας Προβος, προσπάθησε νά τήν κάνει νά ἀλλαξοπιστήσει καί νά θυσιάσει στά εἰδῶλα. Τῆς ἔκανε πολλεές προσφορές γιά νά τήν δελεάσει, τάζοντάς τῆς πλοῦτη, δόξα, χρυσάφι, ὑπηρέτες καί γάμο μέ ἕναν πλουσιότατο ἄρχοντα. Τήν φοβέρισε πῶς ἂν ἀρνηθεῖ θά τό μετανώσει γιατί θά δοκίμαζε τήν ἀγριότητα καί θυμό του μέ πολλά βασανιστήρια.

Μά ἡ Ἁγία, μέ τήν δυνατή πίστη στήν ψυχῆ της, ὄχι μόνο ἀρνήθηκε τίς δωρεές του, μά τοῦ εἶπε πῶς γιά τήν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ της, εἶναι ἔτοιμη νά πεθάνει μύριες φορές γιά χάρη Του, ὑποφέροντας ὄλα τά δεινά, ὄλα τά μαρτύρια. Αὐτά καί ἄλλα παρόμοια ἔλεγε ἡ Ἁγία καί ἐκπληκτος ὁ ἄρχοντας διέταξε νά ἀρχίσουν τά βασανιστήρια.

Πρόσταξε νά τήν χτυπήσουν άνελέητα στό πρόσωπο καί νά τήν γδύσουν τελείως μπροστά sé όλους στό θέατρο, ώστε νά τήν έξευτελίουν. Ἡ Ἁγία ὁμως δέν φοβήθηκε, συνέχισε νά δοξάζει τόν Θεό... Περισσότερο θυμωμένος τότε, διέταξε νά καρφώσουν στή γῆ τέσσερους πασσάλους στους ὁποίους τέντωσαν τήν μάρτυρα καί τήν ἔδεσαν μπρούμυτα. Ἀπό κάτω ἔβαλαν φωτιά μέ λάδι, πίσσα καί θειάφι καί ἄρχισαν νά τήν καίνε... Ἀπό πάνω τήν χτυποῦσαν μέ ξύλα στήν πλάτη... Καταφλέγονταν τά σπλάχνα της καί τό αἷμα της ἀπό τίς φλέβες ἔτρεχε ποτάμι... Παρ' ὄλη τήν ὀδύνη καί τούς φρικτούς πόνους πού μόνο καί νά τό ἀκούει κανείς δειλιάζει καί ἀπορεῖ, ἡ Ἁγία Ἀναστασία μέ τήν προσευχή της σάν δροσιά στό Χριστό ἔσβησε τήν φωτιά καί ἐλάφρυνε τούς πόνους... Ὁ ἄρχοντας ὅταν εἶδε ὅτι ἡ μάρτυς δέν δειλίασε πρόσταξε νά τήν δέσουν σ' ἕνα τροχό... Μέ τό γύρισμα τοῦ τροχοῦ, συντρίφθηκαν τά

κόκαλα τῆς Ἁγίας, τεντώθηκαν τά

νεῦρα καί μετατοπίστηκε ἡ σωματική της διάπλαση...

Ἀλλά ἡ Μάρτυρας πάλι ἐπικαλέστηκε Ἐκείνον νά της δώσει δύναμη νά ἀντέξει τά βασανιστήρια... Ἀμέσως τότε ἔγινε θαῦμα καί ἡ Μάρτυς βρέθηκε ἐλευθερωμένη ἀπό τό μηχανήμα καί στά-

θηκε ὑγιής χωρίς πληγές ἢ ἐγκαύματα στό σῶμα της. Μά ὁ

τυφλωμένος τύραννος, δέν κατάλαβε τή θαυματουργία τῆς θείας δυνάμεως καί μανιασμένα διέταξε νά τήν κρεμάσουν sé ξύλο καί νά τήν καταξέσχισουν μέ σιδερένια νύχια. Ἡ Ἁγία προσευχήθηκε ξανά καί πάλι ἦλθε ἔξ' ὕψους βοήθεια. Οἱ δῆμοι ἀτόνησαν καί αὐτή στεκόταν χωρίς καμία ὀδύνη... Γεμάτος ἀπορία, ὀργή καί θυμό ὁ ἡγεμόνας πρόσταξε τότε νά κόψουν τούς μαστούς τῆς Ἁγίας. Αὐτή ἡ τιμωρία εἶναι πολύ ἐπώδυνη γιατί ἐκεῖ βρίσκεται ριζωμένη ἡ καρδιά... Τό αἷμα της ἔτρεχε σάν ποτάμι μά ἡ ἴδια ὑπέμεινε αὐτό τό φοβερό βάσανο... Φιλοδοξῶντας ὁ τύραννος νά νικήσει τήν καρτερία της, τῆς

ξεριζώσε ὅλα τά δόντια καί τά νύχια... Ἀλλά ἡ Ἁγία συνέχισε νά προσεύχεται καί νά εὐχαριστεῖ τόν γλυκύ τῆς Ἰησοῦ... Τότε διέταξε νά της ξεριζώσουν τήν γλῶσσα ἀπό τόν φάρυγγα γιά νά μήν μπορεῖ νά μιλά στόν Χριστό. Ἡ Ἁγία δέν δειλίασε καθόλου, μόνο ζήτησε διορία νά προσευχηθεῖ καί νά δοξάσει τόν Θεό μέ τή φωνή της. Εὐχαρίστησε τόν Θεό καί ζήτησε, ὅσοι τήν ἐπικαλεστοῦν sé βοήθεια, ἡ sé ἀνάγκη νά τούς θεραπεύει ὡς ἰατρός κάθε ἀρρώστειας. Μία φωνή τότε ἀκούσθηκε ἀπό τόν οὐρανό πού μαρτύρησε τήν ἱκανοποίηση τοῦ αἰτήματός της...

Ὁ δῆμος ἐπέλεσε τό πρόσταγμα καί ἔτσι καί ἔγινε. Τῆς ἔκοψε μέ ξίφος τήν γλῶσσα της... Τά ροῦχα της κοκκίνησαν ἀπό τό αἷμα, πού ἀπό τόν πόνο ζήτησε λίγο νερό. Ἔνας ἐνάρετος χριστιανός ὀνόματι Κύριλλος, λυπήθηκε τήν Ἁγία καί τῆς ἔδωσε νερό. Ὁ Πρόβος, ὁ ἄρχοντας, μαθαίνοντάς το αὐτό, πρόσταξε νά κόψουν τά κεφάλια καί τῶν δύο... Ἔτσι τελείωσαν καί οἱ δύο, τόν δρόμο τοῦ μαρτυρίου...

Τό λείψανο τῆς Ἁγίας, ἔμεινε λίγες ἡμέρες ριγμένο στό χῶμα, χωρίς ὁμως διόλου νά τό ἀγγίξει πουλί ἢ θηρίο. Ἄγγελος στάλθηκε τότε ἀπό τούς οὐρανούς, γιά νά δώσει τό Ἅγιο λείψανο στή διδασκάλισσά της Σοφία... Ὅταν ἐκείνη τό ἀντίκρισε ἔπεσε ἐπάνω του, τό ἀγκάλιαζε καί τό φιλοῦσε συνέχεια καί μέ πολλά δάκρυα νά τρέχουν ἀπό τά μάτια της, ἔλεγε: -Ποθητό καί πολυγαπητό μου τέκνο, φύλαξες τίς ὑποσχέσεις καί τώρα παραστέχεις δίπλα στόν Νυμφίο Χριστό Σου, στολισμένη μέ τό στεφάνι τοῦ μαρτυρίου... Μέ τέτοια καί παρόμοια λόγια ἡ γερόντισσα ἀγκάλιαζε καί καταφιλοῦσε τό τίμο λείψανο... Τήν ὥρα πού συλλογιζόταν τί νά κάνει, τότε ξαφνικά παρουσιάστηκαν δύο μεγαλοπρεπεῖς καί ἀξιοσέβαστοι ἄνδρες πού σήκωσαν τό ἱερό αὐτό λείψανο καί τό μετέφεραν μέ τή Γερόντισσα Σοφία στή Ρώμη καί τό ἀπέθεσαν sé τάφο λαμπρό, πρὸς δόξαν Θεοῦ Πατρός καί Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ, μετά τοῦ Ὅποίου πρέπει τιμῆ καί κράτος καί πρὸς τό Ἅγιο Πνεῦμα, νῦν καί ἀεὶ καί εἰς τούς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀμήν.

Ἁγ. Ἀναστασία ἡ Ρωμαία, Ἐκδ.Ι.Μ. Ὁσίου Γρηγορίου, Ἅγιον Ὅρος 1992

παπα-Ματθαῖος

ΚΑΡΑΚΑΛΛΗΝΟΣ

Τό κείμενο δημοσιεύεται στό περιοδικό “Ο Όσιος Γρηγόριος”- Ετήσια Έκδοση τῆς Ἱεράς Κοινοβιακῆς Μονῆς Ὁσίου Γρηγορίου Ἁγίου Ὁρους - Περίοδος β’ Ἔτος 1986 Ἀριθμός 11.

Στό Μοναστήρι μας εἶχαμε τήν ιδιαίτερη εὐλογία νά γνωρίζουμε καί νά ζήσουμε ἀπό κοντά στά τελευταῖα

χρόνια τῆς ζωῆς του, ἕνα ἐνάρετο καί σεβάσιμο Γέροντα, τόν ἱερομόναχο Ματθαῖο, ὁ ὁποῖος μᾶς ἐδίδαξε πολλά μέ τήν ἐνάρετη ζωή του. Στό κείμενο πού ἀκολουθεῖ, ἀναφερόμεθα σέ ὀρισμένα χαρακτηριστικά τῆς ζωῆς του, ὅπως τόν γνωρίζουμε ἕμεῖς οἱ νεώτεροι πατέρες μετά τήν ἐγκαταβίωσή μας στήν Ἱερά Μονή Καρακάλλου ἀπό τήν Ἱερά Μονή Φιλοθέου καί σέ ὅ,τι μᾶς ἐδιηγήθησαν ἄλλοι παλαιότεροι πατέρες τῆς Μονῆς.

Ὁ παπα-Ματθαῖος, κατά κόσμον Ἰωάννης Μητσόπουλος, γεννήθηκε σ’ ἕνα χωριό τῆς ἐπαρχίας Γορτυνίας τοῦ νομοῦ Ἀρκαδίας τῆς Πελοποννήσου, Καρδαρίτσι ὀνομαζόμενο, τό ἔτος 1905, ἀπό φτωχούς γονεῖς μέν, ἀλλά εὐσεβεῖς, τόν Θεόδωρο καί τήν Αἰκατερίνη. Ἦταν τό πρωτότοκο παιδί ἀπό τά ἑπτὰ παιδιά τῆς οἰκογενείας των. Πολλά βιογραφικά στοιχεία ἀπό τά πρῶτα χρόνια τῆς ζωῆς του δέν μᾶς ἔχουν διασωθεῖ, παρά μόνο ὅτι στήν ἐφηβική του ἡλικία ἔφυγε ἀπό τό πατρικό του σπίτι καί ἐγκαταστάθηκε στήν Ἀθήνα τοῦ καιροῦ ἐκεῖνου, ὅπου ἔκανε τόν πλανόδιο μικροπωλητή, διά νά ἐξοικονομεῖ τά πρὸς τό ζῆν. Φαίνεται ὅμως ὅτι ἀπό τότε μέσα στήν νεανική του ψυχή ὑπεκαίετο ὁ πόθος γιά τή μοναχική ζωή.

Καί σέ μία στιγμή, κατά τό ἔτος 1927, ἐγκαταλείπει τά πάντα, κόσμον καί τά τοῦ κόσμου τερπνά καί ἡδέα, καί παίρνει τόν δρόμο γιά τό Ἀγιώνυμο Ὁρος μέ τά συγκοινωνιακά μέσα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Ὄταν ἔφθασε τόν Ἅγιον Ὁρος, ὁδήγησε τά βήματά του κατ’ ἀρχάς στήν Ἱερά Σκήτη Ἁγίου Παντελεήμονος τῆς Μονῆς Κουτλουμουσίου. Ἐκεῖ ὑποτάχθηκε σέ ἕνα Γέροντα καί ἔλαβε τή λεγόμενη ρασσοευχή. Δέν ἔμεινε

ὅμως γιά πολύ ἐκεῖ, παρά μόνο δύο χρόνια καί κατόπιν ἐπῆγε καί ἐκοινοβίασε εἰς τήν Μονή Καρακάλλου, ὅπου καί δῖνυσε ὅλη τήν ὑπόλοιπη μοναχική του ζωή μέχρι τό τέλος του. Ἦγούμενος τότε στή Μονή Καρακάλλου ἦταν ὁ φημισμένος σέ ὁλόκληρο τό Ἅγιον Ὅρος γιά τήν ἀρετή του καί τήν πνευματικότητά του, παπα-Κοδράτος. Τήν ἐποχή ἐκείνη οἱ περισσότεροί πατέρες τῆς Μονῆς εἶχαν Μικρασιατική καταγωγή. Ἡ ὑπακοή του στόν τότε Ἦγούμενο Κοδράτο καί ἡ ἀγωνιστικότητα του, ὅπως μᾶς ἔλεγαν ἄλλοι παλαιοί πατέρες τῆς Μονῆς, ἦταν ὑποδειγματική. Ἀπό τόν Ἦγούμενο παπα-Κοδράτο, ἔλαβε τό Μέγα καί Ἀγγελικό σχῆμα καί μετωνομάσθη Ματθαῖος.

Μετά τήν κοίμησή τοῦ Ἦγουμένου Κοδρά-

του, ἐπί ἡγουμενίας τοῦ ἀρχιμανδρίτου Παύλου, ἐχειροτονήθη διάκονος καί ἱερεύς, τό ἔτος 1940, ἀπό τόν ἐν Ἅγιῳ Ὅρει ἐφησυχάζοντα Μητροπολίτη Μηλιτουπόλεως Ἱερόθεο. Ἐκτοτε δέν ἐσταμάτησε τήν Θεία Λειτουργία· λειτουργοῦσε καθημερινῶς ἐπί 45 ὁλόκληρα χρόνια, μέχρι τό τέλος τῆς ἐπιγείου ζωῆς του.

Εἶχε τόσο πόθο καί ἐπιθυμία νά λειτουργεῖ κάθε ἡμέρα, ὥστε ἦταν ἀδιάνοητο εἰς αὐτόν νά περάσει μία ἡμέρα πού νά μὴν λειτουργήσῃ. Καί ὅταν δέν εἶχε ἐφημερία στό Καθολικό, ἐπῆγαινε σέ κάποιο παρεκκλήσι τῆς Μονῆς. Μᾶς ἔκανε ιδιαίτερη ἐντύπωση τό γεγονός ὅτι “ἔπαιρνε καιρό”, ὅπως λέγεται, γιά τή Θεία Λειτουργία, μόλις ἀρχιζε τό πρῶτο ψαλτήρι στόν Ὅρθρο. Ἦθελε νά μνημονεῦει πολλά ὀνόματα στήν προσκομιδή καί ἐμνημόνευε ὅσο γινόταν περισσότερα. Εἶχε μπροστά του παλαιά βιβλία τῆς Μονῆς τά λεγόμενα “παρρησίαι”, ὅπου περιέχουν ὀνόματα κτιτόρων, δωρητῶν, ἀφιερωτῶν καί ἄλλων χριστιανῶν ἀπό παλαιά χρόνια καί τά ἐμνημόνευε κάθε ἡμέρα. Βέβαια, δέν προλάβαινε νά τελειώσει ὅλο τό βιβλίο σέ μία ἡμέρα, ἀλλά ἀπό ἐκεῖνο τό σημεῖο ὅπου ἐσταματοῦσε τή μνημόνευση, ἐσυνέχιζε τήν ἄλλη ἡμέρα. Ὅποιος χριστιανός πάλι τοῦ ἔδιδε ὀνόματα γιά νά τά μνημονεῦσει, τά ἐκρατοῦσε, μέχρι πού ἔλυωνε τό χαρτί τῶν ὀνομάτων ἀπό τή χρῆσι. Στά παρεκκλήσια ὅπου πῆγαινε νά λειτουργήσῃ, ἔπαιρνε μαζί του καί τά χαρτιά μέ τά ὀνόματα.

Στά τελευταῖα χρόνια τῆς ζωῆς του, ὅπου εἶχε σταματήσει νά ἐφημερεῦει στό Καθολικό τῆς Μονῆς λόγω μεγάλης βαρυνκοῖας καί πάλι δέν ἐσταμάτησε νά λειτουργῇ, παρά πῆγαινε σέ ἕνα παρεκκλήσι ἐντός τῆς Μονῆς, εἰς τόν Ἅγιο Παντελεῖμονα. Αὐτήθηκε πολύ τότε πού δέν θά ἠμποροῦσε νά συνεχίσει ἄλλο τήν ἐφημερία στό Καθολικό. Κάποια ἡμέρα τοῦ λέγει ἕνας ἀδελφός: “Γέροντα, τόσα χρόνια ἔχετε ἐφημερίως-43 χρόνια εἶχε τότε ὡς ἱερεύς- τόσα χρόνια λειτουργεῖται κάθε ἡμέρα, τώρα νά σταματήσετε γιά νά ξεκουρασθεῖτε”. Καί ἡ ἀπάντησις ἦτο: “Μέχρι τελευταίας ἀναπνοῆς θά λειτουργῶ, μέχρι τελευταίας ἀναπνοῆς”. Καί πράγματι, συνέχισε νά λειτουργεῖ καί μόνο μία ἐβδομάδα πρῖν τήν κοίμησή του, ὅπου λόγω τῆς ἀσθενείας του ἦτο κλινῆρης, ἐσταμάτησε

τή Θεία Λειτουργία.

Παρόλο που έλειτουργοῦσε καθημερινῶς, δέν εἶχε ἐξοικειωθεῖ καθόλου μέ τό Μυστήριο. Μέχρι τήν τελευταία Λειτουργία του διατηροῦσε ἐκείνον τόν πρῶτο ζήλο καί τήν πρώτη εὐλάβεια πού εἶχε ὡς νέος ἱερεὺς. Φαίνεται ὅτι τήν Θεία Λειτουργία τήν ζοῦσε, γιατί χαρακτηριστικό του ἦταν ὅτι δέν βιαζότανε ποτέ νά τελειώσει γρήγορα. Δέν εἶχε γίνει γι' αὐτόν ἡ Θεία Λειτουργία, μία τυπολατρεία. Κάποτε τόν ἐρωτήσαμε, γιατί θέλει νά μνημονεὺει τόσα πολλά ὀνόματα στήν προσκομιδή καί μᾶς ἀπήντησε μέ τή συνήθη ἀπλότητά του: “γιά νά ὠφελοῦνται ψυχές”.

Σέ ὁλόκληρη τή μοναχική του ζωὴ στό κελλί του, τόν χεμιῶνα δέν ἄναβε σόμπα, ὅσα κρύα, χιόνια καί παγωνιές κι ἄν ἔκανε. Μόνο στά τελευταία χρόνια τῆς ζωῆς του δέχθηκε νά τοῦ ἀνάβουν φωτιά στό κελλί του οἱ πατέρες. Ἀκόμη καί στό παρεκκλήσι πού πήγαινε καί λειτουργοῦσε, ποτέ μέχρι τήν τελευταία λειτουργία του δέν ὑπῆρχε σόμπα.

Μάλιστα, σ' ἐκείνο τό κελλί πού ἔμενε δέν ἦτο δυνατόν νά τοποθετηθεῖ σόμπα. Δι' αὐτόν τόν λόγο ἀκριβῶς οἱ πατέρες τόν εἶχαν παρακαλέσει νά ἀλλάξει κελλί καί νά μεταφερθεῖ στό διπλανό, ὅπου ὑπῆρχε σόμπα ἔτοιμη ἀπό τίς κτιστές. Αὐτός δέν ἤθελε μέ κανένα τρόπο νά ἀλλάξει, διότι καθώς ἔλεγε, σ' ἐκείνο τό κελλί τόν εἶχε βάλει ὁ Γέροντάς του ἀπό τότε πού εἶχε κοινοβιάσει στό Μοναστήρι. Μέ τίς πολλές παρακλήσεις τῶν πατέρων καί τοῦ Ἡγουμένου ἐδέχθηκε καί ἀλλάξε κελλί.

Γενικῶς ἐπρόκειτο περὶ βιαστοῦ καί ἐγκρατοῦς μοναχοῦ. **Ἀπέφυγε ἐπίσης συστηματικά τήν ἀργολογία, τά σχόλια γιά πρόσωπα καί καταστάσεις καί τήν κατάκριση.** Δέν ἀργολογοῦσε μέ κανένα. Καί ἐάν κανεὶς ἤθελε νά συζητήσει μαζί του, ἦταν ὀλιγόλογος, ἀκριβέστατος στά ἀπαραίτητα. Ποτέ δέν τόν ἀκούσαμε νά κατηγορήσει ἢ νά κατακρίνει κανένα. Γιά ὅλους τοὺς ἀνθρώπους εἶχε καλοὺς λογισμούς. “Ὅλοι οἱ ἀνθρώποι γιά τόν παπα-Ματθαῖο ἦταν καλοί καί ἄγιοι, γιατί ἦταν ὁ ἴδιος καλός. Ἐχαίρετο δέ ὑπερβολικά, ὅταν ἔβλεπε τοὺς νέους πατέρες τῆς Μονῆς καί γενικῶς κάθε νέο μοναχό. Πολλές φορές μάλιστα ἀπό τήν χαρά του ἀφηνε τόν ἑαυτό

του ἐλεύθερο νά ξεσπάσει σέ διάφορες φράσεις ἐγκωμιαστικές γι' αὐτούς.

Πιό πάνω ἀπὸ τή Μονή Καρακάλλου, στό μέσον περίπου τοῦ παλαιοῦ μοναστηριοῦ πού ὀδηγεῖ στήν Ἱερά Μονή Φιλοθέου, ὑπάρχει ἓνα παλαιό ἐξωκκλήσι τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου. Δίπλα ἀπὸ τό Ναό, ὑπάρχει καί σώζεται μέχρι σήμερα ἓνα οἰκημα ἐρειπωμένο, ὅπου φαίνεται-σύμφωνα καί μέ τήν παράδοση- πῶς παλαιότερα ἦτο κελλίον ὅπου ἐνασκοῦντο πατέρες. Σ' αὐτό τό ἐξωκκλήσι, ἐπειδὴ ἔτρεφε ιδιαίτερη εὐλάβεια στόν Ἅγιο Γεώργιο, ἐσυνήθιζε νά πηγαίνει κάθε ἡμέρα ὁ παπα-Ματθαῖος, γιά νά ἀνάψει τό καντήλι τοῦ Ἁγίου, ἔβαλλε ὀρισμένους ὕμνους, κτυποῦσε τό τάλαντο καί ποιῶς ξέρει τί ιδιαίτερες προσευχές ἔκαμε πρὸς τόν Κύριο, τήν Παναγία καί τοὺς Ἁγίους! Ἀνέβαινε καθημερινῶς μέχρι ἐκεῖ καί σαράντα χρόνια -ὅπως μᾶς ἔλεγε- ἐπερνοῦσε δύο-τρεῖς ὥρες καί πρὶν τόν Ἑσπερινό κατέβαινε στό Μοναστήρι.

Εἶχε ἐπίσης σέ μεγάλο βαθμό τήν ἀρετὴ τῆς ξενιτειας. Σέ ὅλη τή μοναχική του ζωὴ, δέν εἶχε ἐξέλθει στόν κόσμο, οὔτε γιά λόγους ἀσθενείας, οὔτε γιά νά πάει στήν πατρίδα του. Οὔτε στίς Καρτές δέν πήγαινε. Ὁ ἴδιος δέν ἤθελε νά ἐξέρχεται γιά κανένα λόγο. Μόνο μία φορά εἶχε πάει στή Θεσσαλονίκη τά πρῶτα ἔτη τῆς μοναχικῆς του ζωῆς, γιατί ὑπέφερε ἀπό κήλη. Ὅταν κάποτε εἶχε ἐπιδεινωθεῖ ἡ κατάσταση τῆς κήλης του, ἐπέζητο ὑπὸ τῶν ἄλλων πατέρων νά πάει εἰς τοὺς ἰατροὺς. Ἐκεῖνος ὁμως ζήτησε τήν βοήθεια τῶν Ἁγίων, τήν ὁποῖαν καί ἔλαβε. Τήν ἴδια νύκτα ἐθεραπεύθη θαυματουργικῶς ὑπὸ τοῦ Ἁγίου μεγαλομάρτυρος Ἀρτεμίου καί ἔτσι δέν ἐχρειάσθη νά ἀφήσει ἔστω καί δι' ὀλίγον τήν ἡγαπημένη του Μονή. Ἐκτοτε δέν ἐξῆλθε ἐκτός Ἁγίου Ὁρους.

Ἦτο πολύ ταπεινός καί ἀνεξίκακος. Ἐάν κάποτε ἤρχετο σέ διένεξη ἢ διαφωνία μέ κάποιον ἀδελφό, ἀμέσως ἔσπευδε νά τοῦ βάλει μετάνοια, ἔστω κι ἐάν ἦτο κατά πολύ νεώτερος ὁ ἄλλος ἀδελφός, μὴ προσπαθώντας νά δικαιώσει τόν ἑαυτό του.

Τίς Κυριακές καί τίς ὀλονύκτιες ἀγρυπνίες εἰς τήν Μονή μας γίνεται συλλειτουργο. Μία Κυριακή, ὅταν ἐπρόκειτο νά φορέσει τά ἄμφια ὁ παπα-Ματθαῖος, ὁ βηματάρχης τοῦ ἔδωσε ὡς συνή-

θως ένα στιχάριο, τό όποιο ό παπα-Ματθαίος δέν τό ήθελε και ήθελε νά φορέσει ένα άλλο. Στήν έπιμονή του παπα-Ματθαίου ό βηματάρης ύπεχώρησε και του έδωσε τό στιχάριο πού ήθελε. Ό παπα-Ματθαίος τό έφόρεσε και έν συνεχεία τά ύπόλοιπα άμφια και κατευθύνθηκε προς τήν προσκομιδή για νά μνημονεύσει όνόματα. "Όταν έτελείωσε τή μνημόνευση των ονομάτων, είδαν οί συλλειτουργοί ίερείς ότι έξεδύθη πάλι όλη τήν ιερατική στολή για νά φορέσει τό στιχάριο εκείνο πού του έδιδε στην άρχή ό βηματάρης. Άπό αυτό τό γεγονός μπορεί νά καταλάβει κανείς πόσο λεπτή συνείδηση είχε.

Μέ τά διοικητικά ζητήματα της Μονής ποτέ δέν είχε άναμυχθεί. Ποτέ δέν θέλησε νά εκλεγεί Προϊστάμενος, ώστε νά είναι άπερίσπαστος στις πνευματικές του έντροφήσεις και γιατί δέν άγαπούσε τά άξιώματα. Παλαιότερα όταν τό Μοναστήρι δέν είχε Ηγούμενο, ή Πατριαρχική Έξαρχεία πού εύρίσκετο τότε στό Άγιον Όρος είχε κατέλθει στή Μονή Καρακάλλου νά συζητήσει μέ τους πατέρες για τό θέμα της Ηγουμένης. Έκάλεσε τότε ή Έξαρχεία και τόν παπα-Ματθαίο στό συνοδικό της Μονής όπου εύρίσκετο, για νά τόν προτείνει για Ηγούμενο. Ό παπα-Ματθαίος τότε σηκώθηκε από τή θέση του και άπευθυνόμενος προς τήν Έξαρχεία είπε: "έγώ δέν θέλω νά αναλάβω Ηγούμενος, μόνο νά λειτουργώ θέλω...". Έβαλε μετάνοια στήν Έξαρχεία και έφυγε ταπεινά από τήν αίθουσα.

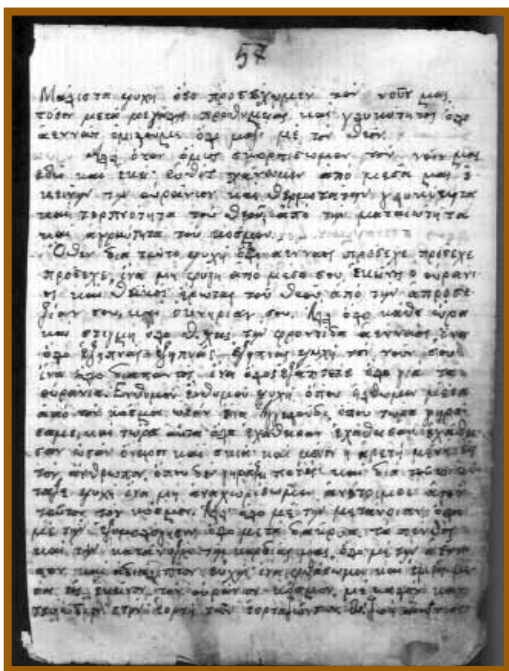
Άπό τά πρώτα έτη της μοναχικής του ζωής, είχε καταγράψει σ' ένα βιβλίο τά διάφορα γεγονότα πού του συνέβησαν από τότε πού έφυγε από τόν κόσμο. Πώς ήλθε στό Άγιον Όρος, τί είδε, άκουσε, έ γνώρισε και έζησε. Έγραψε σ' αυτό τό βιβλίο όλη τή μοναχική του πείρα μ' ένα χαριτωμένο τρόπο και πολύ γλαφυρό. Τά "Άπομνημονεύματα" αυτά συνήθιζε νά τά μελετά σχεδόν καθημερινώς, ώστε νά ένθυμείται τό "διατί έξηλθεν", πού λέγουν οί πατέρες.

Μία εβδομάδα πριν τήν κοίμησή του, έπεσε στό κρεβάτι από άσθένεια της κοιλιακής χώρας. Δέν ήμπορούσε νά φάγη τίποτε, ούτε και έβγαине από τό κελλί του. Του είπαν οί πατέρες νά τόν πάνε στους γιατρούς, αλλά δέν ήθελε. Ένόμιζε και είχε τήν έλπίδα ότι θά ίατρευέτο. Άλλά όμως

είχε έλθει ή ώρα πού ό Θεός θά τόν έκαλοῦσε κοντά Του, διά νά τόν αναπαύσει από τους κόπους του. Τό βράδυ της προηγούμενης ήμέρας της κοιμήσεώς του, είχε φοβερούς πόνους. Έκανε όμως μεγάλη ύπομονή. Καί τήν άλλη ήμέρα τό πρωί, ξημερώνοντας ή 5η Δεκεμβρίου 1985, εορτή του Άγίου Σάββα του Ήγιασμένου, παρέδωσε τήν άγία του ψυχή εις χείρας Θεού, τόν Όποιο έπόθησε και ήγάπησε εκ νεότητος.

Πρόθεσις και σκοπός των όσων άνωτέρω άνεφέρθησαν δέν ήτο άλλος, παρά νά διατηρησώμεν έστω και δι' αυτών των όλιγων στοιχείων τό μνημόσυνο του μακαριτου ιερομονάχου Ματθαίου Καρακάλλου, ό όποιος έστάθη δι' ήμάς τους νεωτέρους μορφή άγκρας ταπεινώσεως, ύπόδειγμα λειτουργού, παράδειγμα κοινοβιότου μοναχού, άσκητου προσειχομένου, φιλαγίου και φιλοθέου. Είθε ό βίος του νά γίνει παράδειγμα και πηγή έμπνεύσεως δι' όλους τους νεωτέρους άδελφούς του Άγιωνίμου Όρους. Άς είναι τό μνημόσυνο του αιώνιο. Μορφαί ως του παπα-Ματθαίου θά παραμένουν μεταξύ των άλησιμονήτων Άγιορειτικών μορφών.

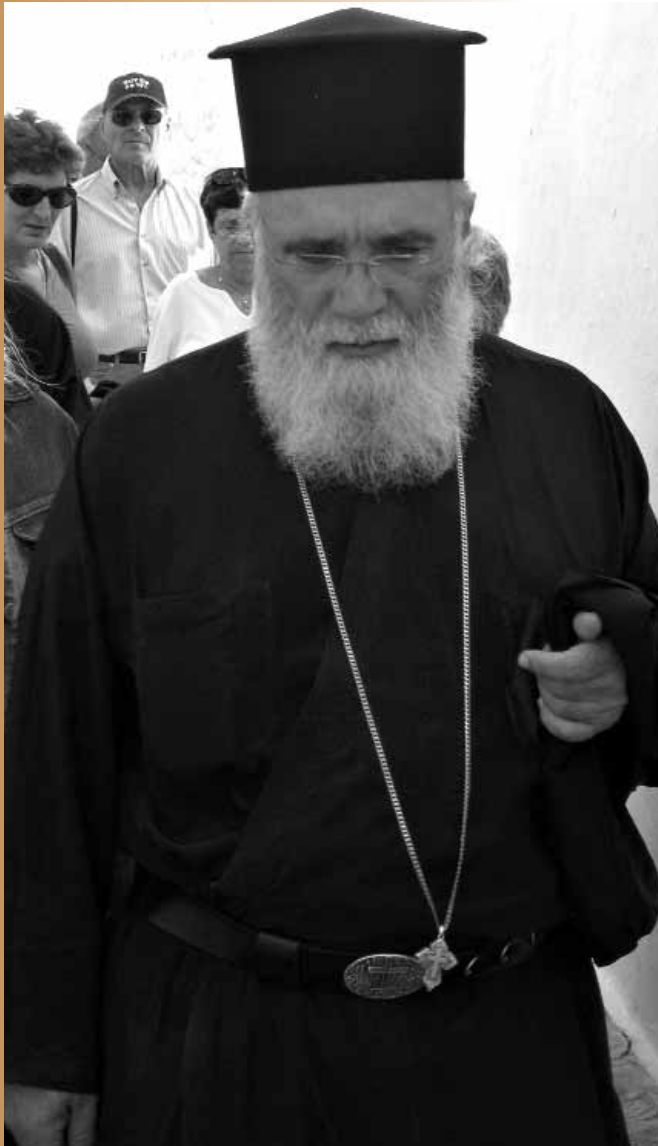
I.P.K.

χειρόγραφο σελίδα παπα-Ματθαίου Καρακάλλου

Ο ΕΠΙΣΤΗΘΙΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΓΕΡΟΝΤΑ ΕΙΝΑΙ ΓΕΜΑΤΟΣ ΘΕΙΑ ΧΑΡΗ

Τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Αἰγυουσίνου Σύρου
Θεολόγου

ὄψιν καί ἐξ ὅσων βλέπουν, ἀκοῦν ἢ πληροφοροῦνται. Ἔτσι συνήθως ἡ κρίση τους εἶναι ἄδικη, διότι δέν ἐρευνοῦν, δέν ρωτοῦν, δέν ψάχνουν, δέν εἰσέρχονται κἄν στήν καρδιά τοῦ ἄλλου. Κρίνουν ἐπιφανειακά, κρίνουν ἐπιπόλαια καί χωρίς ἀγάπη.

Πρῶτο θῦμα τῆς ἄδικης αὐτῆς κρίσης, ὑπῆρξε ὁ Ἰδιος ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός. Δεύτερο θῦμα ὁ Ἀπόστολος Παῦλος καί ἀκολούθησαν οἱ ὑπόλοιποι Ἀπόστολοι καί ἓνα πλῆθος ἁγίων, μαρτύρων καί ἀπλῶν χριστιανῶν.

Ὁ Ἀπ. Παῦλος στίς ἄδικες αὐτές κρίσεις καί ἐπικρίσεις εἰς βάρος του ἀναγκάστηκε νά ἀπαντήσῃ. Ἡ ἀπάντησή του ἦταν κεραινός.

Μέ λίγα λόγια εἶπε ὅτι, οἱ κρίσεις αὐτές γιά τό πρόσωπό μου εἶναι δικές σας καί λανθασμένες. Ἐμένα μέ ἐνδιαφέρει τό τί λέει ὁ Θεός καί τότε ἄρχισε νά ἀπαριθμῇ τό τί ὁ Θεός ἐπέτρεψε νά γίνῃ δι' αὐτοῦ. Φτάνει μάλιστα, στό σημεῖο νά μᾶς ἀναφέρει ὅτι ὁ Θεός ἄλλα φρονεῖ περί τοῦ προσώπου του, τά ὁποῖα οὐδεμία σχέση ἔχουν μέ αὐτά πού διαδίδουν οἱ ἐπικριτές του. Ἀπόδειξη τούτου εἶναι ὅπως ὁ ἴδιος ἀποκαλύπτει περί τοῦ ἑαυτοῦ του ὅτι ὁ Θεός τόν ἀνέβασε ἕως τρίτου οὐρανοῦ καί εἶδε τόν Παράδεισο. Γεγονός τό ὁποῖο σέ κανένα ἄλλον ἐκ τῶν ὑπολοίπων ἀποστόλων εἶχε συμβεῖ.

Ο Κύριός μας εἶπε: “Μήν κρίνετε κατ’ ὄψιν ἀλλά τήν δικαίαν κρίσιν κρίνατε” (Ἰωάν.Ζ’ στ.24). Δυστυχῶς οἱ περισσότεροι ἐκ τῶν ἀνθρώπων, κληρικῶν καί λαϊκῶν, κρίνουν τούς συνανθρώπους τους κατ’

Ὁ Ἄπ. Παῦλος ὅπως καί ἄλλοι ἄγιοι, δέν ἄφησαν τόν χρόνο νά κυλήσει καί μετά τό θάνατό τους νά μιλήσει ὁ Θεός. Μίλησαν οἱ ἴδιοι ἐν ζωῇ, γιά νά μήν κλονιστοῦν οἱ πιστοί, ἐπηρροαζόμενοι ἀπό τούς κριτές καί ἐπικριτές τους πού τούς ἔκριναν κατ' ὄψιν.

Δυστυχῶς καί τόν Γέροντά μας, παν. ἀρχιμ. Νεκτάριο Μουλατσιώτη, πιστεύουμε ὅτι στά 25 χρόνια ἱερατικῆς διακονίας του στήν Ἐκκλησία, ἀρκετοί τόν ἔκριναν καί συνεχίζουν νά τόν κρίνουν κατ' ὄψιν. Στόχος τους ὁ κλονισμός τοῦ προσώπου του στόν πιστό καί εὐσεβή λαό μας, πού τόν ὑπεραγάτησε καί συνεχίζει νά τόν ἀγαπᾶ καί κατακλύζει τήν Ἱερά Μονή μας, γιά νά τόν δεῖ καί νά πάρει τήν εὐχή του.

Πρός χάριν αὐτοῦ τοῦ εὐσεβοῦς λαοῦ, ἀναγκασόμεθα κι ἡμεῖς νά ἀποκαλύψουμε μερικά ἐκ τῶν θαυμασῶν γεγονότων πού βιώνουμε καθημερινά κοντά στό Γέροντά μας καί τά ὁποῖα μαρτυροῦν ξεκάθαρα ὅτι ἄλλη γνώμη ἔχει ὁ Θεός δι' αὐτόν, ἀπό αὐτήν πού ἔχουν οἱ κριτές καί ἐπικριτές του..

Ο Γέροντάς μας πρῶν κατοικήσει μόνιμα στό Τρίκορφο τῆς Φωκίδος, κατοικοῦσε στήν Ἡλιούπολη τῶν Ἀθηνῶν, Αἰσώπου 18, στήν πατρική του οἰκία. Συχνά ὁμως τήν δεκαετία τοῦ '80 πηγαίνοντο στό Τρίκορφο μ' ἓνα μικρό αὐτοκίνητο πού διέθετε μάρκα Πόνυ, γιά νά παρακολουθεῖ τήν ἀνέγερση τῶν κτιρίων τῆς Κατασκηνώσεως καί τῆς Ἱερᾶς Μονῆς. Το ταξίδι μακρινό καί ἐπικίνδυνο, ἄν σκεφτοῦμε ὅτι τότε ἡ ἀπόσταση Ἀθῆνας - Τρίκορφου Φωκίδος ἦταν τέσσερις ὥρες καί τό αὐτοκίνητο πολύ μικρό καί ἀνοιχτό ἀπό παντοῦ, ἀφοῦ ἐκάλυπτε τήν ὄροφή του μόνον ἓνα μαῦρο πλαστικό. Ἀκόμη καί ὁ ἀέρας στήν Ἐθνική ὁδὸ κουνοῦσε τό ὄχημα ἐπικίνδυνα κατά τή διάρκειά του ταξιδιοῦ.

Παραπλεύρως τῆς πατρικῆς του οἰκίας ἐπί τῆς ἰδίας ὁδοῦ Αἰσώπου 14 κατοικοῦσε καί συνεχίζει νά κατοικεῖ μία ἐκλεκτή οἰκογένεια, ὁ κ. Βασίλης καί ἡ κ. Δέσποινα οἱ ὁποῖοι εἶχαν ἀποκτήσει δύο παιδιά, τόν Γιώργο καί τή Μαριάννα. Ὁ κ. Βασίλης ἀσχολεῖτο μέ τήν ξυλουργική καί εἶχε φτιάξει γιά τό νεανικό ἱεραποστολικό κέντρο τῆς Ἡλιούπολης ἓνα πανέμορφο τραπέζι τοῦ πιγκ πονκ.

Ὁ γιός του Γεώργιος παρακολουθοῦσε ὡς νέος τότε ἀνελπιῶς τά μαθήματα τοῦ κατηχητικοῦ σχολεῖου τά ὁποῖα εἶχε δημιουργήσει ὁ Γέροντάς μας π. Νεκτάριος Μουλατσιώτης.

Μία ἡμέρα ὁ Γέροντας ἔφερε ἓνα ὠραῖο ἀναρριχόμενο φυτό στό νεανικό κέντρο καί ζήτησε ἀπό τόν Γιώργο νά φέρει ἀπό τό ξυλουργεῖο τοῦ πατέρα του ἓνα μεγάλο ξύλο, ὥστε τό φυτό ν' ἀναρριχηθεῖ ἐπάνω σέ αὐτό.

Πράγματι ὁ Γιώργος ἔφερε τό ξύλο, τό ὁποῖον ὁ Γέροντας τό τοποθέτησε μέσα στή γλάστρα γιά ν' ἀναρριχηθεῖ τό φυτό. Μόνο πού τό ξύλο δέν ἦταν τόσο μεγάλο ὅσο τοῦ τό εἶχε ζητήσει ὁ Γέροντας. Γι' αὐτό καί εἶπε στό Γιώργο:

- Βρέ παιδί μου, σοῦ ζήτησα ἓνα μεγάλο ξύλο, αὐτό πού μοῦ ἔφερες δέν εἶναι τό κατάλληλο.

- Καλά πάτερ, μέχρι ν' ἀνέβει ἐκεῖ τό φυτό θέλει καιρό ἀκόμα... Ὅταν φτάσει θά ζητήσω ἄλλο ἀπό τόν πατέρα μου καί θά μοῦ δώσει.

- Δέν πᾶς τώρα νά ζητήσεις ἀπό τόν πατέρα σου ἓνα μεγαλύτερο; Γιατί ὅταν φτάσει τό φυτό στήν κορυφή τοῦ ξύλου πού μοῦ ἔφερες, ὁ πατέρας σου μπορεῖ καί νά μήν ζεῖ. Δέν πᾶς λοιπόν νά τό φέρεις τώρα;

- Τώρα πῆγε σέ δουλειά ὁ πατέρας μου, ὅταν ἔλθει θά τοῦ ζητήσω ἄλλο.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι ὁ Γιώργος ξεχάστηκε καί δέν ἔφερε ἄλλο ξύλο, ἔτσι παρέμεινε τό πρῶτο ξύλο. Τό φυτό ἀναρριχήθηκε ἐπάνω σέ αὐτό. Ὅταν ἔφτασε ὁμως στήν κορυφή τοῦ ξύλου ὁ πατέρας τοῦ Γιώργου ἀσθένησε καί σέ λίγες μέρες ἀπεβίωσε.

Ὅλα τά παιδιά πού παρακολουθοῦσαμε τά μαθήματα

τῶν καθηγητικῶν σχολείων στό νεανικό κέντρο καί εἰμασταν παρόντες τήν ἡμέρα πού ὁ Γέροντας εἶχε ζητήσει ἀπό τό Γιώργο τό ξύλο, γιά ν' αναοριχθῆι τό φυτό, θυμηθήκαμε τά λόγια πού τοῦ εἶχε πεῖ ὁ π. Νεκτάριος.

Ἡ κ. Δέσποινα, ἡ σύζυγος τοῦ κ. Βασίλη, ὑπόδειγμα ἐκλεκτῆς μητέρας, συνέχισε, μέ πολλούς ἀγῶνες καί κόπους, νά μεγαλώνει μόνη της τώρα τά δύο της παιδιά, τόν Γιώργο καί τή Μαριάννα. Κάποια στιγμή πάντρεψε τήν κόρη της. Τόν Ἀπρίλιο τοῦ 1986 ἦρθε στήν πατρική οἰκία τοῦ Γέροντά μας καί τόν ζήτησε (ἐξἄλλου τά σπίτια τους ἦταν δίπλα δίπλα). Τοῦ εἶπε τόν πόνο της καί τό πρόβλημα πού ὑπῆρχε στήν ἐγκυμοσύνη τῆς κόρης της Μαριάννας.

- Πάτερο μου ἡ Μαριάννα ἔχει χάσει δύο παιδιά μέχρι σήμερα, χωρίς λόγο καί χωρίς αἰτία. Τώρα εἶναι πάλι ἐγκυος καί φοβόμαστε μήπως χάσουμε καί τό τρίτο παιδί. Κάνουμε συνεχῶς ἐξετάσεις. Οἱ γιατροί κάθε φορά μᾶς λένε καί ἄλλα. Τώρα μᾶς εἶπαν ὅτι φταῖνε μάλλον τά περιστερία τοῦ γείτονα κι ἕνα μικρόβιο πού ἔχουν τά πουλιά καί γι' αὐτό ἡ Μαριάννα χάνει συνεχῶς τά παιδιά τούς πρώτους μῆνες τῆς ἐγκυμοσύνης. Σέ κάποια ὁμως συζήτηση πού κάναμε σ' ἕνα σπίτι, μᾶς εἶπαν “νά βρεῖτε κάποιον π. Νεκτάριο πού μένει στήν Ἡλιούπολη, μόνον αὐτός μπορεῖ νά σᾶς βοηθήσει”. Ὅταν ρωτήσαμε νά μᾶς ποῦν γιά ποιόν π. Νεκτάριο μιλοῦν. Τελικά μᾶς ὑπέδειξαν ἐσᾶς.

- Καλά κ. Δέσποινα, πείτε στή Μαριάννα ὅτι θά ἔλθω τό ἀπόγευμα σπίτι σας νά τῆς διαβάσω μία εὐχούλα.

Πράγματι ὁ Γέροντας τό ἀπόγευμα πῆγε καί διάβασε κάποιες εὐχές ἀπό τό εὐχολόγιο τῆς Ἐκκλησίας καί τήν σταύρωσε μέ τόν ἐπιστήθιο σταυρό του. Φεύγοντας τοῦς εἶπε:

- Αὔριο κατεβαίνω στό Τρίκορφο. Θά ἐπιστρέψω τήν ἐπόμενη ἐβδομάδα καί θά τήν διαβάξω μετά καθημερινά. Νά εἶστε βέβαιοι ὅτι ὅλα θά πάνε καλά αὐτήν τήν φορά.

Ὁ Γέροντας ἀναχώρησε γιά τό Τρίκορφο. Τήν ἄλλη μέρα ὁμως ἀπεγνωσμένα τόν ζητούσανε στό τηλέφωνο τοῦ καφενεῖου τοῦ χωριοῦ, καθ' ὅτι τά σπίτια τότε δέν εἶχαν ἀκόμα τηλέφωνα. Ἐπικοινωνήσε τότε ὁ Γέροντας μαζί τους καί τοῦ εἶπαν ὅτι ἡ Μαριάννα, ἔπαθε ἀκατάσχετη αἰμοραγία καί ὅτι ὁ γιατρός τῆς εἶπε ὅτι μέ τόσο αἷμα πού τρέχει,

τό παιδί πρέπει νά χάθῃ.

Ὁ Γέροντας τοῦς εἶπε ὅτι ἀνεβαίνει ἀμέσως Ἀθήνα καί ἡ Μαριάννα νά κάτσει ἀκίνητη στό κρεβάτι. Τό παιδί ζεῖ καί δέν θά χαθεῖ.

Σέ τέσσερις ὥρες ὁ Γέροντας ἦταν καί πάλι Ἡλιούπολη. Πηγαίνει τρέχοντας στό σπίτι τῆς Μαριάννας. Ὅλοι ἦταν στεναχωρημένοι.

- Μή στεναχωριέστε. Σᾶς εἶπα ὅτι ὅλα θά πάνε καλά. Λέει ὁ Γέροντας.

Φορᾶ τό πετραχήλι του, βγάζει τόν ἐπιστήθιο σταυρό του καί ἀρχίζει νά διαβάξει μουρμουριστά καί πάλι εὐχές ἀπό τό εὐχολόγιο. Ἡ φωνή του ὅσο διάβαζε δυνάμωνε. Σέ κάποια στιγμή τόν ἀκοῦμε πού λέει.

- Σέ ἐξορκίζω διάβολε, νά φύγεις ἀμέσως καί ἡ αἰμοραγία νά σταματήσῃ τώρα, ἐν ὀνόματι τοῦ Τιμίου Σταυροῦ. Ἐγκατέλειψε τώρα τό μωρό καί φύγε, εἰς τό ὄνομα τοῦ Πατρός καί τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Διατάξω σε ἐν ὀνόματι τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου νά σταματήσῃς τώρα τήν αἰμοραγία.

Ὅλοι ἤμασταν γονατιστοί καί προσευχόμασταν. Τότε γυρίζει ὁ γέροντας καί μᾶς λέγει ὅτι τό παιδί εἶναι ζωντανό. Τάξτε το γρήγορα στήν Παναγία, εἶναι κορίτσι καί δώστε του τό ὄνομα Μαρία. Τό παιδί θά ζήσει.

- Μά κι ἄν εἶναι ἀγόρι;

- Σᾶς εἶπα εἶναι κορίτσι. Τάξτε το τώρα.

Πράγματι τό ἔταξαν στήν Παναγία ὅτι θά τό βγάλουν Μαρία.

Ἡ Μαριάννα τότε λέγει:

- Αἰσθάνομαι ὅτι σταμάτησα νά αἰμοραγῶ.

- Σήκω, πῆγαινε στήν τουαλέτα καί πές μας.

Πράγματι ἡ αἰμοραγία εἶχε σταματήσει. Τήν ἄλλη μέρα πῆγαν τήν Μαριάννα στό γιατρό. Ἔκανε ὑπερηχογράφημα. Τό παιδί ζοῦσε. Ὁ γιατρός τοῦς εἶπε ὅτι αὐτό εἶναι ἀφύσικο πού ἔχει συμβεῖ καί τό ὑπερηχογράφημα δείχνει ἕνα μικρό σύννεφο νά ὑπάρχει γύρω ἀπό τό παιδί. Ἄγνωστο τί ἦταν αὐτό τό σύννεφο.

Τό Δεκέμβριο τοῦ 1986, ἡ Μαριάννα γέννησε. Τό παιδί ἦταν κορίτσι καί τῆς ἔδωσαν τό ὄνομα τῆς Παναγίας ὅπως τῆς τό εἶχαν ὑποσχεθεῖ. Ἡ Μαρία σήμερα εἶναι 15 ἐτῶν καί γνωρίζει τό πῶς γεννήθηκε, γι' αὐτό καί μέ πολύ εὐλάβεια χαιρετᾶ τόν π. Νεκτάριο κάθε φορά πού τόν συναντᾶ.

Είνα άρκετά τά θαυμαστά καί άληθινά γεγονότα πού έχουν δεϊ τά μάτια μας, στήν ώρα πού ό Γέροντας τής Μονής μας μέ τόν έπιστήθιο σταυρό του πού περιέχει Τίμιο Ξύλο καί πλήθος άγιών λειψάνων σταυρώνει άνθρώπους πού για κάποιον λόγο του τό ζητοϋν.

Άς άναφέρουμε μερικές τέτοιες άληθινές μά καί θαυμαστές ιστορίες.

Όταν ό Γέροντας επισκέφθηκε για πρώτη φορά τό Άμβουργο τής Γερμανίας, στό τέλος τής δεκαετίας του '80, συνάντησε τήν κ. Χριστίνα Ράφτη, όδοντογιατρό. Ήταν περίπου 10 χρόνια παντρεμένη, αλλά δυστυχώς δέν είχαν παιδιά. Παρακάλεσε τό Γέροντά μας νά τήν σταυρώσει. Τότε ό Γέροντας έβγαλε τόν έπιστήθιο σταυρό του καί σταύρωσε τήν κ. Χριστίνα στήν κοιλιακή χώρα καί τής είπε:

- Μή στεναχωριέσαι, τώρα θ' άποκτήσεις παιδί. Θά είναι άγόρι καί θά τό βαπτίσεις στήν Αϊγινα. Θά του δώσεις τό όνομα Νεκτάριος, διότι

ό Άγιος Νεκτάριος σου χαρίζει τό παιδί.

Ήταν μπροστά καί ό σύζυγός της. Τά έχασαν καί οι δύο άκούγοντας τόν Γέροντα νά τους λέγει ότι θ' άποκτήσουν τώρα παιδί κι ότι θά είναι άγόρι.

- Άπό τό στόμα σας καί στοϋ Θεοϋ τό αϊτί. Μακάρι πάτερ μου ν' άποκτήσουμε παιδί καί θά τό ποϋμε Νεκτάριο.

Μετά από τρεις μήνες ή κ. Χριστίνα Ράφτη τηλεφωνεί από τό Άμβουργο, στό Μοναστήρι καί ζήτησε τό Γέροντα.

- Γέροντα είμαι ή Χριστίνα, από τό Άμβουργο, πού μάς σταυρώσατε. Είμαι έγκυος! Έχω όμως ένα τεράστιο πρόβλημα. Όλα αυτά τά χρόνια πού δέν είχα παιδί, έταξα στήν Παναγία νά

μου χαρίσει ένα παιδί καί θά του δώσω τό όνομά Της.

- Τόσα χρόνια ή Παναγία σου έδωσε τό παιδί ή τό άπέκτησες από τήν ώρα πού σε σταύρωσα;

- Τό άπέκτησα από τήν ώρα πού μέ σταυρώσατε.

- Γι' αυτό σου είπα ότι τό παιδί σου τό έδωσε ό Άγιος Νεκτάριος. Άλλά αυτό δέν είναι πρόβλημα. Θά δώσεις στο παιδί πού θά γεννηθεί καί τά δύο όνόματα Νεκτάριος-Παναγιώτης.

- Είστε σίγουρος ότι θά είναι άγόρι;

- Βεβαίως. Ό Άγιος Νεκτάριος τό έπέλεξε.

Σέ έννέα μήνες ή κ. Χριστίνα Ράφτη γέννησε. Έφερε στή ζωή δύο χαριτωμένα άγόρια. Έτσι τό τάμα της εκπληρώθηκε. Τό ένα τό όνόμασε Νεκτάριο καί τό άλλο Παναγιώτη. Τά βάπτισε καί τά δύο στήν Αϊγινα, στήν Ίερά Μονή του Άγιου Νεκταρίου.

Η κ. Βικτώρια Μπουρδάτου από τό Λαβάλ του Μόντρεαλ ήταν παντρεμένη τέσσερα χρόνια καί ήθελε πάρα πολύ ν' άποκτήσει ένα παιδάκι όπως όλοι οι γονείς. Δυστυχώς τά χρόνια περνούσαν καί ή στεναχώρια τής οικογενείας καί των συγγενών συνεχώς μεγάλωνε, γιατί παρ' όλες τής ιατρικές προσπάθειες πού γίνοντουσαν φαινόταν ότι ήταν αδύνατον νά μείνει έγκυος. Όταν έμαθε ότι ό Γέροντάς μας επισκέφθηκε τό Λαβάλ, έτρεξε κοντά του καί μέ δάκρυα στά μάτια του είπε τόν πόνο της. Τότε ό Γέροντας έβγαλε τόν έπιστήθιο σταυρό του μέ τό Τίμιο Ξύλο καί τήν σταύρωσε λέγοντάς της ότι τώρα θ' άποκτήσει παιδί.

Πράγματι τήν επόμενη χρονιά γεμάτη χαρά, μαζί μέ τους γονείς της, κατέφθασε στήν Ίερά Μονή μας για νά εύχαριστήσει τόν Θεό, τους Άγιους καί τό Γέροντα, διότι άμέσως μετά τό σταύρωμα έμεινε όντως έγκυος καί άπέκτησε τό πρώτο της παιδί.

Τή δεκαετία του 1980 καί αφού ό Γέροντας είχε χειροτονηθεί Ιερέας, επισκέφθηκε τό χωριό Κότρωνας στή Μάνη. Έκει συνάντησε τόν τότε Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Γυθείου κυρό Σωτήριο. Ό Σεβασμιώτατος άγαποϋσε πάρα πολύ τόν π. Νεκτάριο καί τόν εκτιμοϋσε βαθύτατα. Γι' αυτό τό λόγο καί του ζήτησε νά περάσει από όσα περισσότερα χωριά τής Μάνης μποροϋσε καί νά έξομολογήσει όσους περισσότερους άνθρώπους ήταν

δυνατόν.

Στό χωριό Κότρωνα έξομολόγησε τήν κ. Άρτεμις Κ. Στό τέλος τής έξομολογήσεως ή κυρία εΐπε στόν Γέροντα ότι έδω και πολλά χρόνια ζητά από τόν Θεό νά τής χαρίσει ένα δεύτερο παιδί. Άλλά δυστυχώς δέν μποροΰσε ν' αποκτήσει δεύτερο παιδί, γιατί Ιατρικώς ήταν αδύνατον. Τότε ό Γέροντας τής εΐπε:

- Νά κάνεις καθημερινά τήν παράκληση τής Παναγίας. Νά μήν περάσει ούτε μία ήμέρα πού νά μήν διαβάσεις τήν παράκλησή Της. Ή Παναγία θά σου χαρίσει παιδί. Θά είναι κοριτσάκι και νά τής δώσεις τό όνομά Της. Μαρία νά τήν βαπτίσεις.

Τόν επόμενο χρόνο ή κ. Άρτεμις Κ. απέκτησε ένα πανέμορφο κοριτσάκι, τό όποιον του έδωσε τό όνομα Μαρία όπως τής εΐχε πει ό Γέροντας.

Ο Γέροντάς μας εκτός από τήν ανδρική Μονή πού έχει κτίσει στό Τρίκορφο Φωκίδος, ό Θεός τόν ευλόγησε νά κτίσει και μία δεύτερη Μονή γυναικεία, επ' όνόματι του Άγίου Νεκταρίου και Άγίου Φανουρίου, πού βρϊσκεται έξι χιλιόμετρα μακρύτερα από τήν ανδρική Μονή.

Επισκέπτεται τίς μοναχές συχνά για νά συζητήσει τυχόν προβλήματά τους, νά τίς συμβουλευσει, για νά τίς έξομολογήσει, για νά τελέσει Θείες Λειτουργίες κτλ.

Ένα απόγευμα πού επισκέφθηκε ό Γέροντας τήν γυναικεία Μονή, συνάντησε εκεί τήν κ. Ν. από τή Ναύπακτο. Ή κ. Ν. συζητούσε με τήν ήγουμένη και τίς μοναχές. Ό Γέροντας αφού κάθισε άρκετή ώρα και συμμετείχε στή συζήτηση, λίγα λεπτά πριν φύγει, λέγει στην κ. Ν.:

- Πότε με τό καλό θά γεννήσετε;
- Σέ ένα μήνα περίπου πάτερ.
- Άντε ή ώρα ή καλή. Καλή λευτεριά νά έχετε.
- Πάτερ δέν με σταυρώνετε σάς παρακαλώ με τόν έπιστήθιο σταυρό σας;

- Βεβαίως νά σάς σταυρώσω.

Άφου τήν σταύρωσε ό Γέροντας τής λέγει:

- Ξέρεις τί παιδί έχεις;
- Όχι πάτερ δέν γνωρίζω.
- Είναι αγόρι.
- Εΐστε σίγουρος;
- Ούτε μία στό εκατομμύριο δέν άμφιβάλλω.

Σου εΐπα είναι αγόρι. Θά με θυμηθείς όταν τό γεννήσεις.

Ή κ. Ν. έπαθε ένα σόκ. Άφου έφυγε ό Γέροντας πηγαίνει στην ήγουμένη Μόνικα και τής λέγει:

- Πώς γνώριζε ότι είναι αγόρι;
- Αυτά είναι του Θεου χαρίσματα τής απάντησε ή ήγουμένη. Άφου σου εΐπε ότι είναι αγόρι, θά είναι αγόρι.

- Γερόντισσα, του εΐπα φέμματα ότι δέν γνωρίζω τί είναι, ό γιατρός εΐπε σε μένα και στό σύζυγό μου όταν έκανα υπερηχογράφημα, ότι είναι αγόρι, αλλά μόνον εμείς οι δύο τό γνωρίζουμε.

- Νά τώρα πού τό μάθαμε κι εμείς, εΐπε χαμογελαστά ή Γερόντισσα.

Η κ. Γ.Α., πού έχει καταγωγή από τό Τρίκορφο, γνωρίζει τό Γέροντα και τόν παρακάλεσε νά τή σταυρώσει με τόν έπιστήθιο σταυρό του. Πράγματι ό Γέροντας τήν σταύρωσε και τής εΐπε:

- Θά αποκτήσεις παιδάκι και θά είναι κοριτσάκι.

Πράγματι ή κ. Γ.Α. έμεινε έγκυος και όταν έκανε υπερηχογράφημα ό γιατρός τής εΐπε ότι τό παιδάκι πού έχει είναι κορίτσι. Άμέσως, θυμήθηκε τά λόγια του Γέροντα ότι "θά αποκτήσεις παιδάκι και θά είναι κοριτσάκι".

Τά άνωτέρω γεγονότα είναι όλα αληθινές ιστορίες και θαυμαστές. Τά δημοσιεύουμε εξ ανάγκης, όπως έκανε κάποια στιγμή, πού χρειάστηκε και ό Άπόστολος Παύλος πού δημοσίευσε τήν άνάβασή του στόν τρίτο ουρανό. Τό Πνεΰμα τό Άγιον όπου θέλει πνει.

Οί πατέρες τής Ίερās Μονής μας, ζουν συχνά παρόμοια τέτοια γεγονότα και είμαστε αυτόπτες και αυτόηχοι μάρτυρες. Ό έπιστήθιος σταυρός του Γέροντα είναι όντως γεμάτος θεία Χάρη. Τελεί πληθος θαυμάτων, άκομή και τά παιδιά των κατασκηνώσεων τό γνωρίζουν, γι' αυτό όταν τά τιμηθεί μελίσσα, σφίγγα ή σκούρκος τρέχουν νά βρουν τόν Γέροντα για νά τά σταυρώσει. Γνωρίζουν ότι ό πόνος σε λίγο θά σταματήσει και δέν πρόκειται καθόλου νά πρηστούν.

Άς δοξάσουμε και άς ευχαριστήσουμε τόν Θεό πού μάς χάρισε τόν Γέροντά μας, έναν εύλογημένο άνθρωπο από τόν Θεό. Άς Τόν δοξάσουμε κι άς Τόν ευχαριστήσουμε πού έφερε ό Χριστός κι εμάς κοντά του.

(ή συνέχεια στο επόμενο τεΰχος)

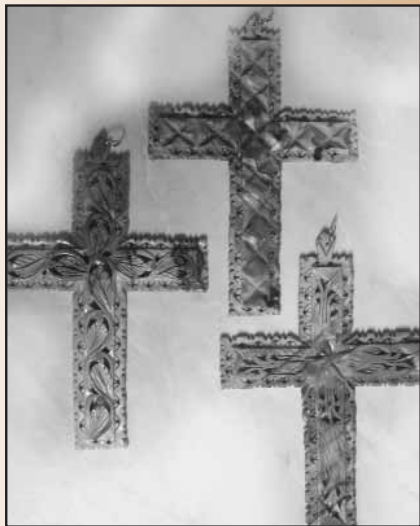
ΣΤΑΥΡΟΙ μέ χῶμα ἀπό τὴν Ἁγία Γῆ

Καί αὐτὴ τὴ χρονιά εἶχαμε τὴν μεγάλη εὐλογία νά ἐπισκεφθοῦμε τὰ Ἱεροσόλυμα καί νά φέρομε πάλι τοὺς ξύλινους σταυροὺς πού περιέχουν **χῶμα ἀπὸ τὴν ἁγία Γῆ** (ἀξίας 5 εὐρώ + ταχυδρ.), ἀλλὰ καί **ξυλόγλυπτους σταυροὺς. ΟΛΟΙ ΕΙΝΑΙ ΣΤΑΥΡΩΜΕΝΟΙ ΚΑΙ ΕΥΛΟΓΗΜΕΝΟΙ ΠΑΝΩ ΣΤΟΝ ΠΑΝΑΓΙΟ ΤΑΦΟ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΜΑΣ.**

Μπορεῖτε νά προμηθευθεῖτε τοὺς εὐλογημένους Σταυροὺς τοῦ Χριστοῦ μας τηλεφωνικῶς ἀπὸ τὴν Ἱερά Μονή μας.
τηλ. **26340 - 44.391**
(9-2 τὸ πρωῖ καί 6-9 τὸ ἀπόγευμα)
γιὰ νά σᾶς ἀποσταλοῦν ἐπὶ ἀντικαταβολῆ.

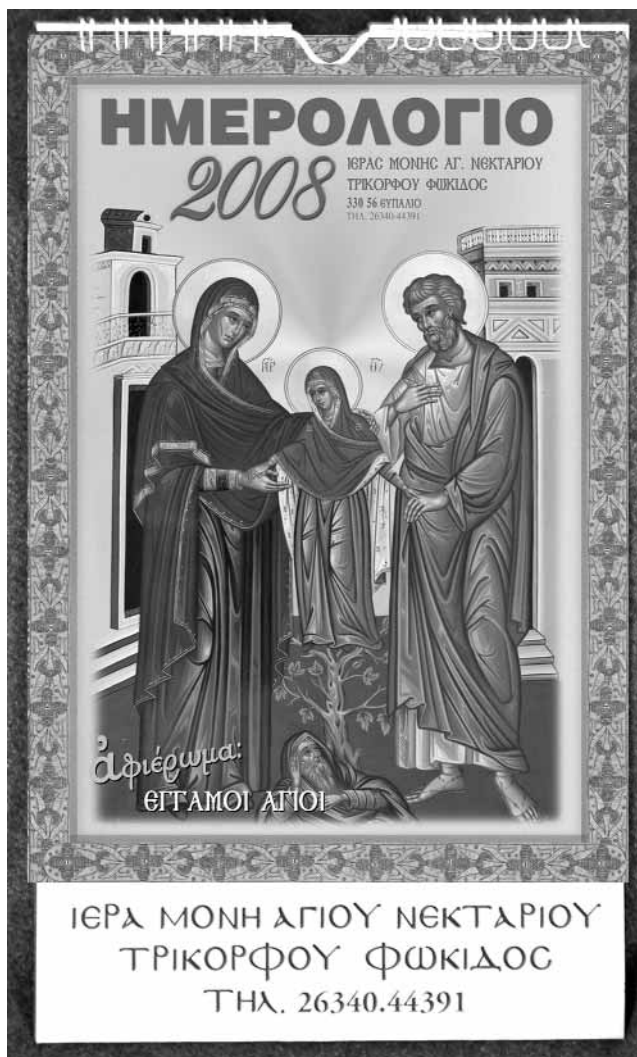
ΣΤΑΥΡΟΙ ξυλόγλυπτοι

Κομποσχοῖνια μέ τὴν εὐχή **ΚΥΡΙΕ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΕ ΕΛΕΗΣΟΝ ΜΕ** καί μέ τό **ΚΛΑΔΙ ΤΗΣ ΕΛΙΑΣ**

Ἐνάμεσα στὰ κομποσχοῖνια πού φτιάχνουμε μέ προσευχή, εἶναι καί αὐτά πού τό στολίζει ἓνα ἀσημένιο κλαδί τῆς ἐλιάς, τό σύμβολο τῆς Ἀθήνας καί τῆς εἰρήνης. Ἀκόμη, πρόσφατα φτιάξαμε ἓνα ἀκόμη κομποσχοῖνι τό ὁποῖο εἶναι στολισμένο μέ μία ἀσημένια πλακέτα πού γράφει τὴν προσευχή **“Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ἐλέησόν με, τὴν εὐχή πού πρέπει νά λέμε ὅταν κάνουμε κομποσχοῖνι.**

Ἡ τιμὴ τους εἶναι 10€ καί 15€ ἀντίστοιχα.

Όπως κάθε χρόνο, έτσι και φέτος τό μοναστήρι μας ἐξέδωσε τό ἡμερολόγιο γιά τό ἔτος 2008, ἀφιερωμένο σέ 12 ἔγγαμους Ἁγίους πού τόσο ἀγαπούμε καί εὐλαβούμεθα καί πού εὐχόμεστε ὄλο τό χρόνο νά σᾶς ἔχουν ὑπό τήν προστασία τους καί νά πρεσβεύουν γιά ἐσᾶς καί τήν οἰκογένειά σας.

Στό ἡμερολόγιό μας ἀναγράφονται ἐπίσης ὄλες οἱ νηστεῖες ἀναλυτικά γιά κάθε ἡμέρα, βοηθώντας σας ἔτσι στόν πνευματικό σας ἀγῶνα. Καί πάλι βέβαια, ὅπως κάθε χρόνο ἡ ἔκδοσή του εἶναι φροντισμένη ἰδιαίτερα, εἶναι ἐγχρωμο, ἀδιάβροχο καί μπορεῖτε νά τό κρεμάσετε ἢ νά τό ἔχετε ἐπιτραπέζιο.

Μὴν ξεχνᾶτε ὅτι ἀγοράζοντας τό Ἡμερολόγιο ἀπό τό Μοναστήρι μας, μᾶς βοηθᾶτε νά προχωρήσουμε στήν ἀνάγερση τοῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου.

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ 2008

Ζητεῖστε

τό Ἡμερολόγιο τῆς Ἱερᾶς Μονῆς μας γιά τό 2008.

Εἶναι ἀφιερωμένο σέ 12 ἔγγαμους Ἁγίους καί ὅπως κάθε χρόνο ἀναγράφονται σέ αὐτό ὄλες οἱ νηστεῖες τῆς Ἐκκλησίας μας.

τηλ. 26340 - 44.391 (9-2 πρωῶ καί 6-9 ἀπόγευμα)

ΓΝΗΣΙΟ ΘΥΜΙΑΜΑ

Κατευθυνθήτω ἡ προσευχή μου
ὡς θυμίαμα ἐνώπion σου...

(Λιβάνι)

ΧΕΡΟΥΒΙΚΟ, ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ,
ΓΑΡΑΕΝΙΑ, ΜΥΡΟ, ΜΥΡΟ ΤΟΥ ΣΑΡΩΦ,
ΒΗΘΛΕΕΜ, ΑΞΙΟΝ ΕΣΤΙ,
ΝΥΧΤΟΛΟΥΛΟΥΔΟ, ΣΤΑΥΡΟΛΟΥΛΟΥΔΟ,
ΑΝΑΣΤΑΣΙΜΟ

νέα ἀρώματα

ΑΓΓΕΛΙΚΟ
ΑΘΩΣ
ΑΝΘΟΣ ΕΡΗΜΟΥ
ΒΥΖΑΝΤΙΝΟ
ΤΡΙΑΝΤ/ΛΛΟ ΜΕ ΚΕΧΡΙΜΠΑΡΙ
ΖΟΥΜΠΟΥΛΙ
ΣΥΠΡ
ΦΟΥΛΙ

Η παρασκευή αλλά και ἡ χρήση τοῦ θυμιάματος ἀφορᾷ τόν Θεό, εἰς τόν Ὅποιον πρέπει νά προσφέρουμε πάντα τό καλύτερο. Γι' αὐτό γιά τήν κατασκευή τοῦ θυμιάματος χρησιμοποιοῦμε τά καλύτερα ὑλικά, πρώτης ποιότητας καί μέ τόν παραδοσιακό τρόπο, πού χρόνια τώρα κατασκευάζεται τό γνήσιο λιβάνι. Μέ τά καλύτερα ὑλικά, μέ προσευχή καί προσοχή, ἡ Ἱερά Μονή μας κατασκευάζει γνήσιο θυμίαμα σέ πολλά καί νέα ἀρώματα.

Τό θυμίαμα αὐτό τό χρησιμοποιοῦμε στίς ἀκολουθίες μας, ἀλλά καί τό διαθέτουμε στούς πιστούς πού μᾶς τό ζητοῦν καί τό στέλνουμε ταχυδρομικῶς. Ὅσοι θέλετε μπορεῖτε νά ἀπευθύνεσθε στήν Ἱερά Μονή μας (τηλ. 26340-44391) γιά νά σᾶς ἀποστείλουμε θυμίαμα.

...Τό δειλινό ἔφτασε σκορπίζοντας τά χρώματά του στόν ὀρίζοντα... Πόσο γρήγορα κυλᾷ ἡ ὥρα, ἡ μέρα, ὁ χρόνος στό Μοναστήρι! Μέ προσευχή, διακονία, κόπο καί συνάμα χαρά γιά τήν ἐργασία μας στόν "ἀμπελῶνα τοῦ Κυρίου", μά κυρίως μέ τήν προσμονή τῆς καρδιακῆς συναντήσεως μέ τό Νυμφίον μας...

Οἱ ἐντεταλμένες ἀδελφές αὐτήν τήν ὥρα τοῦ δειλinoῦ ἐπιστρέφουν ἀπό τή διακονία τους στά ζῶα τῆς Μονῆς. "Ἄρμεξαν τίς ἀγελάδες καί ἔβαλαν μέσα τίς κότες. -"Ἀδελφί, σοῦ φέραμε τό γάλα καί τά αὐγά γιά τά ζυμαρικά. θύλόγισον." Ἀὔριο, νέα μέρα. Οἱ ἀδελφές θά ἀρχίσουν πρωϊ-πρωϊ μετά τήν Ἀκολουθία, νά φτιάξουν χυλοπίττες, λαζάνια καί τραχανά, τήν δική τους διακονία στή Μονή, μέ χαρά καί τήν εὐχή "Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ἐλέησον ἡμᾶς καί τόν κόσμον σου"...

ΠΡΟΜΗΘΕΥΘΕΙΤΕ ΓΙΑ ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΣΑΣ ΑΓΝΑ ΠΑΡΑΔΟΣΙΑΚΑ ΠΡΟΪΟΝΤΑ ΠΑΡΑΓΩΓΗΣ ΜΑΣ

ἀρτίσιμα καί
νιστήσιμα

Μέ συνείδησι ως
μοναχές τῆς δια-
κονίας μας γιά
τόν Ἅγιό μας
Νεκτάριο καί
μέ σεβασμό στήν
παράδοση,
παρασκευάζουμε
ζυμαρικά μέ
κτινοτροφικά
προϊόντα ἀπό
τά ζῶα τῆς
Μονῆς μας

(ἀποστέλλονται κατόπιν παραγγελίας
26340-44391)

Χυλοπίτες
Λαζάνια

Τραχανάς
(ζυνός)

Τραχανάς
(γλυκός)

Βίδες
(πολύχρωμες μέ λαχανικά)
Κοχύλια
(πολύχρωμα μέ λαχανικά)

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 9 ΝΕΟΜΒΡΙΟΥ

ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ

ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ

Ἀγαπητοί μας ἀδελφοί, στίς **9 Νοεμβρίου**, ἡμέρα Παρασκευή, πανηγυρίζουμε τόν προστάτη τῆς Μονῆς μας Ἅγιο **Νεκτάριο τόν θαυματουργό**. Στή Μονή φυλάσσεται **τεμάχιο λειψάνου τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου** καθώς καί ἡ **εἰκόνα του**, πού **ἀγιογράφησε ὁ ἀνηψιός του Ἀναστάσιος Κεφαλᾶς** καί αὐτήν τήν ἡμέρα ἐκτίθενται σέ προσκύνημα τῶν πιστῶν. Σᾶς περιμένουμε κοντά μας γιά νά τιμήσουμε μαζί καί νά συνεορτάσουμε τόν θαυματουργό Ἅγιό μας Νεκτάριο.

Τό πρόγραμμα τῶν Ἱερῶν Ἀκολουθιῶν ἔχει ὡς ἑξῆς:

Πέμπτη 8 Νοεμβρίου: **5.30 μ.μ.** Πανηγυρικός Ἑσπερινός μετ' ἀροτοκλασίας καί θείου κηρύγματος.

Παρασκευή 9 Νοεμβρίου: **7.30 π.μ.** Πανηγυρική Θεία Λειτουργία μετ' ἀροτοκλασίας καί θείου κηρύγματος.

10.30 π.μ. Λιτάνευσις τῆς Ἱερᾶς Εἰκόνας καί τῶν ἁγίων Λειψάνων τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου.

11.00 π.μ. Θά προσφερθεῖ καφές καί κέρασμα στούς προσκυνητές.

Ἀπό τήν Ἀθήνα διοργανώνεται ἐκδρομή μέ πούλμαν ἀπό τήν κ. Ἑλένη Ἀλεξοπούλου τηλ. 210 - 97.38.478